

**Gerard Encausse
(Papus)**

**Μαρτινεξισμός,
Βιλλερμοξισμός,
Μαρτινισμός &
Ελευθεροτεκτονισμός**

Μετάφραση: Π. Λιβιεράτος (c)

Μαρτινεζισμός, Βιλλερμοζισμός, Μαρτινισμός και Ελευθεροτεκτονισμός

Gerard Anaclet Vincent Encausse (Papus)

«Μαρτινεζισμός, Βιλλερμοζισμός, Μαρτινισμός και Ελευθεροτεκτονισμός»
«Martinezisme, Willermozisme, Martinisme et Franc-Maçonnerie»

Paris 1899

ISBN: 978-618-5785-06 2

Εκδότης, Μεταφραστής: Παναγιώτης Λιβιεράτος ^(c) 2023

e-mail: plivieratos@live.com

Εξώφυλλο: Παναγιώτης Λιβιεράτος ^(c) 2023

Χαλάνδρι 2023

Σύμφωνα με το νόμο 2121/1993, απαγορεύεται η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η αναδημοσίευση και η εν γένει εκμετάλλευση μέρους ή συνόλου του έργου με οποιονδήποτε τρόπο, χωρίς άδεια του Εκδότη.

Το παρόν δεν πωλείται.

Διατίθεται δωρεάν

www.martinismos.gr www.misraimmemphis.com.gr

Εκτυπώθηκε για χρήση εκπαιδευτικών σχετικών συναντήσεων.

Πρόλογος του μεταφραστή

Ο άνθρωπος δεν μπορεί ποτέ να λάβει Γνώση¹ από άλλον άνθρωπο. Ούτε από τα βιβλία, διότι και αυτά από ανθρώπους γράφτηκαν. Τα βιβλία, είπε ο Λουδοβίκος Κλαύδιος του Αγίου Μαρτίνου, «είναι τα παράθυρα της αλήθειας, αλλά δεν είναι η πόρτα. Δείχνουν πράγματα στους ανθρώπους, αλλά δεν τα μοιράζονται με αυτούς». Ο Μυημένος, με τη βοήθεια του πολύτιμου μυητικού χρίσματος το οποίο του παρέχεται μόνον από κατάλληλα εξουσιοδοτημένο Μυητή μέσω Τύπου², τη σύνδεση με το προστατευτικό Εγρηγορός και την Απόκρυφη Μυητική Άλυσσο δημιουργεί την κατάσταση εκείνη η οποία ευνοεί την κάθοδο του Παρακλήτου (Αγίου Πνεύματος) και τελικώς τη Γνώση όχι ως πληροφορία ή μεταφορά εγκυκλοπαιδικών γνώσεων αλλά ως αναζωπύρωση του πυρός που ενυπάρχει μέσα στον καθένα μας.

Ο Δυτικός Εσωτερισμός ανέλαβε, στη σύγχρονη εποχή μας, την ευθύνη της αποκατάστασης του ανθρώπου στις πνευματικές αξίες και αρχές τις οποίες κατείχε αλλά έχασε³. Μέσω των Μυστηρίων της Αρχαιότητας αναζήτησε να βρει την πηγή του και να δώσει απαντήσεις στα προαιώνια ερωτήματά του γύρω από την προέλευση του Σύμπαντος και των όντων που το απαρτίζουν και τελικώς το δικό του προορισμό. Οι αυθεντικοί Μυητικοί Οργανισμοί είναι συνέχεια των Μυστηρίων της Αρχαιότητας.

Η πνευματική αφύπνιση (Πνευματικός Διαφωτισμός ή Πνευματικός Ιλλουμινισμός⁴) που αναπτύχθηκε κατά τον 16^ο αιώνα περίπου, ανέδειξε φωτισμένους συνανθρώπους μας οι οποίοι μέσα από τη σκέψη τους,

¹ ΣτΜ: Στην Εσωτερικιστική φιλολογία όταν μιλάμε για Γνώση με «Γ» κεφαλαίο δεν εννοούμε την πολύτιμη κατά τα άλλα εγκυκλοπαιδική μεταφορά γνώσεων, αλλά την Γνώση του Σύμπαντος του Θεού και του Ανθρώπου ή συνοπτικά τη Μυητική Γνώση.

² Η λέξη «Τύπος» αναφέρεται στην έννοια του Ρυθμού (Rite, Rito) και όχι στην έννοια του «είδους». Με αυτήν την έννοια «Τύπος» είναι το σύνολο των πράξεων που συνδέουν το άνω με το κάτω. Χρησιμοποιείται από όλες τις Μυητικές Οργανώσεις με την ίδια πάντοτε σημασία.

³ Η θεωρία της «πτώσης» του ανθρώπου από την θείκη του υπόσταση στην υλική του δέσμευση είναι το βασικό θεώρημα πάνω στο οποίο βασίζεται η αναγκαιότητα της Μύησης ως αποκατάστασης της αρχικής του ιδιότητας.

⁴ Καμμία σχέση με τους Illuminati του J.A.Weishaupt οι οποίοι ήσαν οργάνωση για την ανατροπή του κατεστημένου της εποχής, και όχι Μυητικός οργανισμός με Τυπικά και Διδασκαλίες. Ο ίδιος ο συγγραφέας διευκρινίζει σαφώς ότι «δεν πρέπει να συγχέουμε τους Γερμανούς Illuminati, μαθητές του Weishaupt και μανιιώδεις ισοπεδωτές, με τους ενάρετους μαθητές του Louis Claude de Saint Martin που εργάζονται για να ανέβουν στα υπέροχα ύψη αυτού του Θεϊκού νόμου».

τα βιβλία και τα έργα τους έδωσαν ώθηση στην αποκατάσταση του ανθρώπου ως Κυρίου του Λόγου. Ο Λόγος, ως ομοιοκραδαίνων και συντονιζόμενος με τον Θείο Λόγο αποτελεί προνόμιο του ανθρώπινου βασιλείου. Αυτός ο Πνευματικός Διαφωτισμός συνάντησε και συναντά ακόμη πολλούς πολέμιους με πρόσχημα τον (απαραίτητο κατά άλλα) ορθολογισμό και τη λογική. Πρόκειται για την ψευδεπίγραφη «διαμάχη» μεταξύ επιστήμης και πνευματικότητας. Η επιστήμη με τον ορθολογισμό και τη λογική κάνουν τη επίγεια υλική ζωή μας καλύτερη και ανετότερη. Η πνευματικότητα μας βοηθά να ξεπεράσουμε τις απαιτήσεις της υλικής ζωής και να διεισδύσουμε στο λεπτό και αόρατο κόσμο που είναι η πηγή μας. Άρα υφίσταται διαφορετική και όχι αντίπαλη προσέγγιση. Οι κυριώτεροι πρωταγωνιστές αυτού του Πνευματικού Διαφωτισμού, Jacob Böhme, J.G.Gichtel, Kirchberger, Heinrich Khunrath, V.Weigel, W.Law, K.v.Eckartshausen, E.Swedenborg, Θ.Καΐρης, Martinez de Pasqually, Jean Baptist Willermoz, Louis Claude de Saint Martin κ.α. δημιούργησαν ένα κίνημα σκέψης σε πείσμα των υλιστών και ορθολογιστών της εποχής τους. Το Ροδοσταυρικό κίνημα άφησε ανεξίτηλα τα σημάδια του στην Εσωτερική Γνώση και αποτέλεσε έναν από τους 3 κλάδους του Δυτικού Εσωτερισμού (μαζί με τον Τεκτονισμό και το Μαρτινισμό). Ροδόσταυρος είναι ο Άνθρωπος εκείνος που ο οποίος την καρδιά ανατέλλει ο Λόγος! Ο Emanuel Swedenborg δημιούργησε το δικό του κίνημα σκέψης με τον Τεκτονικό Τύπο που φέρει το όνομά του. Αυτό το Τάγμα επηρέασε τον Martinez de Pasqually και το Μαρτινεζισμό του. Ο Jacques de Livron Joachim de la Tour de la Case Martinez de Pasqually ή εν συντομία Martinez de Pasqually, ίδρυσε το «Τάγμα των Τεκτόνων Ιπποτών Εκλεκτών Ιερέων του Σύμπαντος»), που ήταν ένα πνευματικό κίνημα το οποίο αποτέλεσε μία οδό Τελετουργικής Θεουργίας. Σκοπός της Τελετουργικής αυτής Θεουργίας ήταν η αποκατάσταση του Ανθρώπου στις πρωταρχικές πνευματικές του ισχύεις τις οποίες κατείχε πριν το γεγονός της Πτώσης του. Η Θεουργία επιφυλάσσεται για επιλεγμένους ζηλωτές της Μαρτινιστικής ατραπού. Θεουργία είναι το σύνολο των ενεργειών εκείνων που επιδιώκουν το Θείο Φως στον άνθρωπο. Είναι η τέχνη της έλξης της Θείας Χάριτος. Η έλξη της Θείας ισχύος στην γήινη αύρα. Η άσκηση της προϋποθέτει ήθος και πνευματικότητα από πλευράς του Θεουργού,

διαφορετικά καθίσταται επικίνδυνη για τον ίδιο. Η Μυητική αυτή γραμμή καθιερώθηκε ως Μαρτινεζισμός (από το όνομα του Μαρτίνεζ ντε Πασκουαλλύ). Ο Jean Baptist Willermoz, (Μαθητής του M.de Pasqually) εγκαθίδρυσε ένα σύστημα Ιπποτικού ιδεώδους, μέσα στο οποίο ο Μυημένος ασκεί την αγαθοεργία ως πνευματικό λειτούργημα. Αυτό ονομάστηκε Αναμορφωμένος Σκωτικός Τύπος. (C.:B.:C.:S.:). Πρόκειται για Ιπποτικό Ναϊτικό Αγαθοεργό Τάγμα, αποκλειστικά Χριστιανικό. (Αγαθοεργοί ή Ευεργέτες Ιππότες της Αγίας Πόλεως). Η Μυητική αυτή γραμμή ονομάστηκε Βιλλερμοζισμός (από το όνομα του Z.M.Βιλλερμόζ). Ο Louis Claude de Saint Martin (Μαθητής κι αυτός του M. de Pasqually) πρόεβαλε το δικό του Μυητικό σύστημα, συνδυάζοντας τις ιδέες του Jacob Böhme και του Martinez de Pasqually. Το σύστημα αυτό επιδιώκει την «Συμφιλίωση με το Θεό», την «Αποκατάσταση του στις αρχέγονες αξίες του» και την «Επανένταξή του στους Θείους Λειτουργούς». Ο Louis Claude de Saint Martin μετά το θάνατο του Διδασκάλου του M.de Pasqually, εστιάσθηκε στην ενδόμυχη σχέση του Ανθρώπου με το Μεγάλο Αποκαταστάτη, τον Θείο Λόγο. Όταν αυτή η σχέση καταστεί υγιής και παγιωμένη στην καρδιά του Ανθρώπου, τότε οι Θεουργικές πρακτικές απλοποιούνται. Η παγίωση αυτή προϋποθέτει την εσωτερική, ηθική και πνευματική καλλιέργεια η οποία εγκαθίσταται στον Άνθρωπο μέσω της Μυήσεως, του Διαλογισμού και της μελέτης των σχέσεων Ανθρώπου, Φύσεως και Θεού. Η Μυητική αυτή γραμμή καθιερώθηκε ως Μαρτινισμός (από το όνομα του Σαιν Μαρτέν). Ο Ελευθεροτεκτονισμός επιδιώκει την οικοδόμηση του προσωπικού ναού του Τέκτονα ο οποίος αποτελεί αντανάκλαση του Συμπαντικού Ναού, με ενδιάμεσο μεσολαβητή τον Τεκτονικό Ναό και το αναλλοίωτο Τεκτονικό Τυπικό. Λειτουργεί μέσω ενός συνδυασμού μυητικού χρίσματος, διαλογισμού επί των συμβόλων και μελέτης. Πιστεύει στην απελευθέρωση του ανθρώπου από τα πάθη, τις προκαταλήψεις και τα ελαττώματά του διότι αυτά αποτελούν εμπόδια για την εξερεύνηση του εσωτερικού του κόσμου. Έτσι δίδει την ευκαιρία στο μυημένο, οικοδομώντας τον προσωπικό του Ναό, να επιτύχει την ανοικοδόμηση της κοινωνίας και της ανθρωπότητας.

Μπορεί ο Ελευθεροτεκτονισμός, στη μεγάλη του πλειοψηφία, να μην στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων και να έχασε, όπως αναφέρει

και ο συγγραφέας, την ιερότητά του και την επαφή του με το αόρατο, όμως κάποιοι Τεκτονικοί Οργανισμοί διατηρούν αθόρυβα και με λίγα μέλη αναλλοίωτη την Παραδοσιακότητα της εφαρμογής του θεσμού, διατηρώντας αυθεντικά Τυπικά και Παραδοσιακό τρόπο λειτουργίας, άνευ εκλογών, άνευ εξαγοράς βαθμών και με προσήλωση στις διδασκαλίες του Εσωτερισμού και του Ερμητισμού που είναι η βάση του.

Η αυθεντικότητα και η ιερότητα της δομής κάθε ατραπού (οποιοδήποτε είδους) εξασφαλίζεται μόνον από την αλώβητη επαφή και σύνδεση με το «Εγρηγορός» της. Η σύνδεση αυτή εξασφαλίζεται από τη διατήρηση των αυθεντικών Τυπικών (που είναι η «περιουσία» κάθε Μυητικού Οργανισμού) και του μυητικού τρόπου λειτουργίας του, ως μίμηση της Συμπαντικής κοινωνίας και όχι ως αντίγραφο της ανθρώπινης κοινωνίας. Τότε και μόνον τότε ο μνύμενος καθίσταται αληθινός Μυημένος και όχι απλά εγγεγραμμένος.

Το βιβλίο

Ο συγγραφέας, μία ξεχωριστή προσωπικότητα που σφράγισε με τις επιλογές του και τα βιβλία του την πορεία των μυημένων προς την Αλήθεια, μας παρουσιάζει τις σημαντικότερες ατραπούς που οδήγησαν σε αυτό που σήμερα ονομάζουμε «Δυτικός Εσωτερισμός».

Όπου στο βιβλίο αναφέρεται ο όρος Illuminisme (Ιλλουμινισμός) έχει μεταφρασθεί ως «Πνευματικός Διαφωτισμός».

Η μετάφραση του έργου έγινε από την Ιταλική του έκδοση. Στην πρώτη αυτή Ελληνική μετάφραση παρουσιάζονται, από το μεταφραστή στο «Επίμετρο» συνοπτικά οι Τεκτονικοί Τύποι που πέρασαν από την ανθρωπότητα. Έχουν ενσωματωθεί επίσης στο τέλος του έργου και τα βιογραφικά των κυριοτέρων προσώπων που αναφέρονται στο βιβλίο, που από τα ονόματά τους προέκυψαν οι διαφορετικές αυτές ατραποί.

Παναγιώτης Λιβιεράτος
Αθήνα 2023

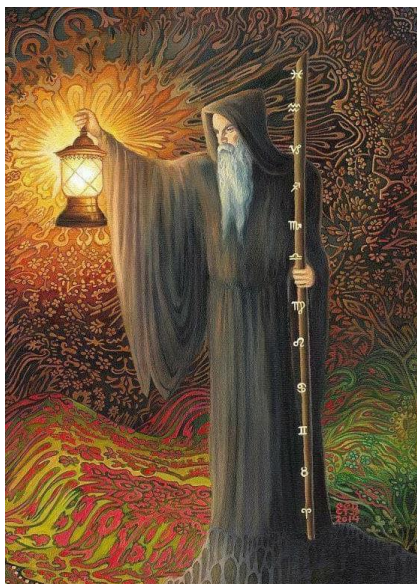

Κείμενα και άρθρα του μεταφραστή

Εισαγωγή

Έχουν διαπραχθεί τόσα λάθη σε σχέση με το Μαρτινιστικό κίνημα, έχουν ειπωθεί τόσες συκοφαντίες για τους ανθρώπους του και τον αληθινό του χαρακτήρα, που είναι σκόπιμο να ληφθούν υπόψη ορισμένα σημεία της ιστορίας του και να αποσαφηνιστεί η πραγματική κατάσταση που καταλαμβάνει σήμερα, ενώπιον και των διαφορετικών οργανισμών που συνδέονται με οποιονδήποτε συμβολισμό. Έτσι θα διευκολύνουμε κάθε Μαρτινιστή, καθώς και σε κάθε αμερόληπτο ερευνητή, να ακυρώσει για πάντα τις περισσότερο ή λιγότερο ενδιαφέρουσες διάσπαρτες συκοφαντίες για το Τάγμα, θα αποκαλύψουμε πολύ αμερόληπτα τις διαφορετικές πτυχές που παρουσιάζει και οι οποίες μπορούν να περικλείονται σε τρεις κύριες περιόδους:

1. Ο Μαρτινισμός του Martinez de Pasqually⁵
2. Ο Βιλλερμοζισμός του J. B. Willermoz
3. Ο Σύγχρονος Μαρτινισμός

⁵ ΣτΜ: Ουσιαστικά είναι ο Μαρτινεζισμός, αλλά επειδή θεωρείται πρόδρομος Μαρτινισμού, πολλές φορές ονομάζεται «Μαρτινισμός του Martinez de Pasqually».

Οι φωτισμένοι⁶
E.Swedenborg, M.de Pasqually & J.B.Willermoz
Οι φωτισμένοι Χριστιανοί. Ο Ροδοσταυρισμός

Είναι αδύνατο να συνειδητοποιήσουμε με σαφήνεια τον πραγματικό χαρακτήρα του Μαρτινισμού σε κάθε εποχή, αν δεν προσδιορίσουμε πρώτα την κεφαλαιώδη διαφορά που χωρίζει τις «Φωτισμένες» οργανώσεις από τις οργανώσεις των Ελευθεροτέκτων⁷. Μία φωτισμένη Οργάνωση συνδέεται με το αόρατο με έναν ή περισσότερους ηγέτες. Η αρχή της ύπαρξης και της διάρκειάς της έχει την προέλευσή της σε ένα υπερανθρώπινο επίπεδο και η διακυβέρνησή της λαμβάνει χώρα **από πάνω προς τα κάτω**, με την υποχρέωση, για τα μέλη της Αδελφότητας, ή να υπακούουν στους ηγέτες όταν εισέλθουν στον εσωτερικό κύκλο ή να τον εγκαταλείψουν.

Η οργάνωση των Ελευθεροτεκτόνων, όταν λειτουργεί με εκλογές, δεν συνδέεται σε καμία περίπτωση με το αόρατο. Σε αυτήν την περίπτωση η αρχή ύπαρξης και διάρκειάς της πηγάζει από τα μέλη και μόνο από τα μέλη. Όλη η διακυβέρνησή της γίνεται από κάτω προς τα πάνω με τις διαδοχικές επιλογές εκλογικά. Επομένως, αυτή η τελευταία μορφή Αδελφότητας μπορεί να εκδίδει, μόνο για να ενισχύσει την ύπαρξή της, καταστατικούς χάρτες και διοικητικά έγγραφα που όμως είναι κοινά σε κάθε βέβηλη κοινωνία. Ενώ τα φωτισμένα Τάγματα (που διατηρείται το χρίσμα) αναφέρονται πάντα στην αόρατη Αρχή που τα κατευθύνει.

⁶ ΣτΜ: Ο συγγραφέας χρησιμοποιεί τον όρο «ILLUMINATI» με την έννοια του Πνευματικού κινήματος του Εσωτερισμού που αναδύεται τότε και όχι συνδέοντας τον όρο αυτό με τους «ILLUMINATI» ή «ΠΕΦΩΤΙΣΜΕΝΟΥΣ» του J.A.Weishaupt οι οποίοι ήσαν πολιτικο-κοινωνική οργάνωση και όχι Μυητικός Οργανισμός με Τυπικά και Διδασκαλίες. Για το λόγο αυτό, και για τη συνεπή αποτύπωση των σκέψεων του συγγραφέα, όπου στο βιβλίο αναφέρεται ο όρος Ιλλουμινισμός έχει μεταφρασθεί ως «Πνευματικός Διαφωτισμός» ή «Πνευματικός Ιλλουμινισμός»

⁷ ΣτΜ: Αναφέρεται στις Τεκτονικές Οργανώσεις κάθε Μυητική διαδοχή μέσω χρίσματος έχει εξαφανισθεί οριστικά μαζί με τη σύνδεση των Οργανώσεων αυτών με το Εργηγορός τους. Για τις Ελευθεροτεκτονικές Οργανώσεις που διατηρούν τον αυθεντικό τρόπο λειτουργίας, προφανώς ισχύουν όσα αναφέρονται σε «Φωτισμένες Οργανώσεις ή Φωτισμένα Τάγματα».

Οι ιδιωτικές ζωές, τα δημόσια έργα και ο χαρακτήρας των ηγετών των περισσότερων φωτισμένων Αδελφοτήτων δείχνουν ότι αυτή η άορατη Αρχή ανήκει στο Θεϊκό Σχέδιο και δεν έχει καμία σχέση με το Σατανά ή τους δαίμονες, όπως ανήσυχοι κληρικοί προσπαθούν να υπονοήσουν από την εξέλιξη αυτής της Οργάνωσης.

Η πιο γνωστή φωτισμένη Αδελφότητα, πριν από τον Τύπο του E.Swedenborg και η μόνη για την οποία μπορούμε να μιλήσουμε στο βέβηλο κόσμο⁸, είναι αυτή των φωτισμένων Αδελφών Ροδόσταυρων, η δημιουργία και το κλειδί της οποίας θα γίνουν γνωστά «έν εϋθέτω χρόνω». Τα μέλη αυτής της Αδελφότητας αποφάσισαν να δημιουργήσουν συμβολικές οργανώσεις, επιφορτισμένες να διατηρήσουν τα βασικά στοιχεία της Ερμητικής μύησης και που επίσης κατέστησαν η πηγή για τους διάφορους Τύπους του Τεκτονισμού. Επομένως, δεν μπορεί να υπάρξει σύγχυση μεταξύ του Πνευματικού Κινήματος Φώτισης (Πνευματικού Ιλλουμινισμού) ή ανώτερου κέντρου Ερμητικών σπουδών και του (υπό εκφυλισμένη μορφή) Τεκτονισμού ή κατώτερου κέντρου που διατηρείται και προορίζεται για αρχάριους⁹. Μόνο μέσω της ένταξης σε φωτισμένες Αδελφότητες μπορούν οι Τέκτονες να αποκτήσουν πρακτική γνώση αυτού του φωτός, και να εξελιχθούν από βαθμό σε βαθμό.

O Emanuel Swedenborg

Το άορατο συνέβαλε σημαντικά στις αδιάκοπες προσπάθειες των φωτισμένων Αδελφών Ροδόσταυρων με την έμπνευση του διάσημου Σουηδού λόγιου Emanuel Swedenborg. Η αποστολή του Swedenborg συνίστατο πάνω απ' όλα στη συγκρότηση μίας λαϊκής Ιπποσύνης του Χριστού, επιφορτισμένης με την υπεράσπιση της Χριστιανικής ιδέας στην πρωτόγονη αγνότητά της και με την απάλειψη στο άορατο των

⁸ ΣτΜ: Πέραν των Μυητικών Οργανώσεων που λειτουργούν στο πεδίο που ζούμε (βέβηλο), υπάρχουν Άορατες Οργανώσεις σε άλλα πεδία οι οποίες καθοδηγούν με τον τρόπο τους κάθε έργο που συντονίζεται (μέσω των επίγειων οργανώσεων) με το Θείο Σχέδιο.

⁹ ΣτΜ: Ελάχιστες Τεκτονικές Οργανώσεις στον κόσμο έχουν διατηρήσει τον φωτισμένο χαρακτήρα που είχε ο Τεκτονισμός όταν ξεκίνησε και τον διατηρούν μέχρι σήμερα. Άνευ εκλογών, άνευ χρημάτων για μνήσεις, άνευ ομαδικών απονομών βαθμών με επιτηρία αντί των ατομικών βάσει αξιολόγησης και με μόνη ενασχόληση τον Ερμητισμό και τον αποσυμβολισμό των Τυπικών τα οποία διατηρούν στην αυθεντική τους αναλλοίωτη μορφή.

θλιβερών επιπτώσεων του εκβιασμού, της συσσώρευσης περιουσίας και όλων των διαδικασιών που είναι αγαπητές στον «Πρίγκηπα αυτού του κόσμου», και που υλοποίησαν οι Ιησουίτες¹⁰, με πρόσχημα τον Χριστιανισμό.

Ο Swedenborg χώρισε το έργο του σε τρεις ενότητες:

1. Το τμήμα των διδασκαλιών που αποτελείται από τα βιβλία του και την ιστορία των οραμάτων του.
2. Το θρησκευτικό τμήμα που αποτελείται από την τελετουργική εφαρμογή των διδασκαλιών του.
3. Το τμήμα που είναι υπεύθυνο για τη συμβολική και πρακτική παράδοση, που αποτελείται από τους μνητικούς βαθμούς του Τύπου Swedenborg.

Προς το παρόν μας ενδιαφέρει μόνο το τελευταίο. Αυτό το 3^ο μέρος χωρίστηκε σε τρία δευτερεύοντα τμήματα: το πρώτο ως προκαταρκτικό Τεκτονικό, το δεύτερο ανυψώνοντας τον ζηλωτή μέχρι τη φώτιση και το τρίτο πιο ενεργητικό.

- ✓ 1^η σειρά (Τεκτονική): Μαθητής, Εταίρος, Διδάσκαλος,
- ✓ 2η σειρά (Ιλλουμινιστική) επονομαζόμενη και τμήμα των Cohen:
 - *Μαθητής Cohen,*
 - *Εταίρος Cohen,*
 - *Διδάσκαλος Cohen ή εκλεκτός Διδάσκαλος,*
- ✓ 3η σειρά (ενεργή ή τάξη των Ροδοσταύρων):
 - *Μαθητής Ροδόσταυρος, ή Διδάσκαλος Cohen εξουσιοδοτημένος σε στοιχειώδη πρακτική.*
 - *Ιππότης Ροδόσταυρος Ταξιάρχης,*
 - *Ροδόσταυρος Πεφωτισμένος ή Kadosh (Μέγας Διδάσκαλος Αρχιτέκτων).*

Να σημειωθεί ότι οι Τέκτονες συγγραφείς και μεταξύ άλλων ο Jean-Marie Ragon¹¹ είχαν, αναφορικά με τον πνευματικό διαφωτισμό, πλη-

¹⁰ ΣτΜ: Η Εταιρεία του Ιησού (Λατ. *Societas Iesu*), οι κοινώς γνωστοί «Ιησουίτες», είναι θρησκευτικό καθολικό τάγμα, που συγκροτήθηκε τον 16^ο αιώνα από τον Ισπανό Ιγνάτιο Λογιόλα..

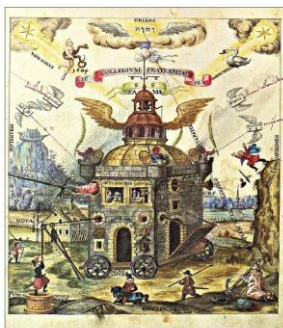
¹¹ ΣτΜ: Ο Jean-Marie Ragon γεννήθηκε στο Bray-sur-Seine. Ο πατέρας του εργαζόταν ως συμβολαιογράφος. Μνήθηκε στον Ελευθεροτεκτονισμό το 1804 στη Μπριζ. Εργάστηκε ως μέλος μιας ομάδας επιφορτισμένης με την κριτική εξέταση λεξικών για το *Journal Grammatical* και δημοσίευσε μια μέθοδο ανάγνωσης. Ήταν επίσης ο εκδότης της πρώτης γαλλικής Τεκτονικής επιθεώρησης «*Hermes*».

ροφορίες από δεύτερο χέρι, και ότι δεν μπόρεσαν να δώσουν τις πληροφορίες που δίνουμε εμείς τώρα, ούτε να βρουν το κλειδί για το πέρας από τη μία σειρά στην άλλη. Επιπλέον, θα παρατηρήσουμε ότι ο μόνος αληθινός δημιουργός των υψηλών βαθμών είναι ο E.Swedenborg και ότι αυτοί οι βαθμοί συνδέονται αποκλειστικά με τον πνευματικό διαφωτισμό και έχουν ιεραρχηθεί και συγκροτηθεί απευθείας από τους Αόρατους.

Αργότερα, ορισμένοι ψευδο-τέκτονες προσπάθησαν να οικειοποιηθούν τους βαθμούς του πνευματικού διαφωτισμού καταφέροντας μόνον να αποδείξουν την άγνοιά τους.

Πράγματι, η κατοχή του βαθμού του «Ροδόσταυρου Πεφωτισμένου» δεν συνίσταται απλά στην κυριότητα κάποιας περγαμηνής ή κάποιας στολής. Αυτό αποδεικνύεται μόνον με την κατοχή ενεργών πνευματικών δυνάμεων που δεν επιβεβαιώνονται από περγαμηνές ή στολές.

Ανάμεσα στους Μνημένους του Swedenborg, ένας από αυτούς στους οποίους το Αόρατο δάνεισε την αδιάκοπη βοήθειά του με έναν ιδιαίτερο τρόπο, ήταν ένας άνθρωπος προικισμένος με μεγάλη ικανότητα για δράση σε όλα τα επίπεδα: Ο Jacques de Livron Joachim de la Tour de la Case Martinez de Pasqually ή εν συντομία Martinez de Pasqually, ο οποίος μυήθηκε από Διδάσκαλο στο Λονδίνο και του ανατέθηκε να διαδώσει τη μύηση στη Γαλλία¹².

Το Αόρατο Ροδόσταυρικό Κολέγιο.
Ο ιδανικός χώρος διανομής του Ροδόσταυρου.
Η συμβολική αναπαράσταση με τη Χάρη του
Θεού και της Φύσεως, μεταβλητών δια
παντός...

¹² ΣτΜ: Η πληροφορία αυτή δεν είναι επιβεβαιωμένη και αμφισβητείται από πολλούς.

Ο Μαρτινεζισμός (*Martinez de Pasqually*)

Χάρη στις επιστολές του Martinez de Pasqually, μπορέσαμε να διορθώσουμε την ακριβή ορθογραφία του ονόματός του που μέχρι τότε είχε παραβιαστεί από τους κριτικούς. Αυτό έγινε χάρις στα αρχεία που διαθέτουμε και στην αδιάκοπη υποστήριξη του Αόρατου, αν τελικώς μπορέσουμε να αποδείξουμε ότι ο Μ. de Pasqually δεν είχε ποτέ την ιδέα να επαναφέρει τον Τεκτονισμό στον εκφυλισμό των «ουσιωδών αρχών»¹³ τις οποίες πάντα περιφρονούσε, ως καλός φωτισμένος άνθρωπος που ήταν.

Ο Μ. de Pasqually πέρασε τη μισή του ζωή πολεμώντας τις άθλιες συνέπειες της άπιστης προπαγάνδας εκείνων των στενοκέφαλων μελών των Στοών οι οποίοι, εγκαταλείποντας το μονοπάτι που χάραξαν οι «Αγνωστοί Ανώτεροι»¹⁴, θέλησαν να γίνουν κεντρικοί άξονες του Σύμπαντος και να αντικαταστήσουν τη δράση του Χριστού με τη δική τους και τις συμβουλές του Αόρατου με τα αποτελέσματα των ψηφοδελτίων που εξέδωσε το πλήθος.

Τι ήταν λοιπόν ο Μαρτινεζισμός;

Πρόκειται για την απόκτηση, διαμέσου σωματικής, ψυχικής και πνευματικής αγνότητας, των δυνάμεων εκείνων που επιτρέπουν στον άνθρωπο να συνάψει σχέση με τα *αόρατα όντα*, εκείνα που οι εκκλησίες αποκαλούν *Αγγέλους*, και έτσι να επιτύχει, όχι μόνο την προσωπική αποκατάσταση/επανεσωμάτωση του χειριστή, αλλά και όλων των μαθητών του που είναι καλής θέλησης. Ο Μ. de Pasqually συγκέντρωνε στην αίθουσα συνεδριάσεων του όσους του ζητούσαν το Φως. Χάρασε τους τελετουργικούς κύκλους, έγραφε τα ιερά λόγια, προσευχόταν ταπεινά και με θέρμη ενεργώντας πάντα στο όνομα του Χριστού, όπως

¹³ ΣτΜ: Για να εδραιωθεί ο εκφυλισμός του Τεκτονισμού επινοήθηκαν οι «ουσιώδεις αρχές», νομιμοποιώντας και μονιμοποιώντας εκλογικές διαδικασίες, εκκοσμίκευση, κοινωνικές εκδηλώσεις, πληρωμή των βαθμών και ομιλίες εκγυκλοπαιδικού και ιστορικού περιεχομένου, εγκαταλείποντας τον αποσυμβολισμό και τη μελέτη του Ερμητισμού. Ανάλογη λειτουργία επιτέλεσαν τα «οριοθέσια» και οι «αλληλοαναγνωρίσεις».

¹⁴ ΣτΜ: Οι αυθεντικές Μυητικές Οργανώσεις οποιουδήποτε είδους λειτουργούν πάντοτε με την αόρατη καθοδήγηση των ονομαζομένων «Ανωτέρων Αγνώστων» οι οποίοι είναι οι άρτυροι αόρατοι φρουροί της λειτουργίας τους, εμπνέοντας με την καθοδήγησή τους τους επίγειους και πρόσκαιρους καταπιστευματοδόχους τους.

μαρτυρούν όλοι όσοι παρακολούθησαν τις πράξεις του και όπως μαρτυρούν και όλα τα γραπτά του. Τότε εμφανιζόντουσαν τα *αόρατα όντα*, πάντα σε πλήρες φως. Αυτά τα όντα δρούσαν και μιλούσαν: Μετέδιδαν υψηλές διδασκαλίες, καλούσαν σε προσευχή και περισυλλογή, και αυτό χωρίς κάποιο ενδιάμεσο, χωρίς έκσταση ή νοσηρές παραισθήσεις.

Όταν τελείωνε η λειτουργία αυτή και τα όντα απολύονταν¹⁵, ο M. de Pasqually έδινε στους μαθητές του τα μέσα για να φτάσουν να λάβουν τα ίδια αποτελέσματα μόνοι τους. Μόνον αφού λάμβαναν από μόνοι τους τη βοήθεια του Αόρατου, ο M. de Pasqually τους έδινε το βαθμό του Ροδόσταυρου, όπως δείχνουν ξεκάθαρα οι επιστολές του.

Η μύηση του J.B.Willermoz, που διήρκεσε πάνω από δέκα χρόνια, αυτή του Louis Claude de Saint Martin και άλλων, μας διδάσκουν ότι ο Μαρτινεζισμός ήταν αφοσιωμένος σε κάτι διαφορετικό από την πρακτική του συμβολικού¹⁶ Τεκτονισμού και ότι δεν πρέπει ποτέ να είχαν γίνει δεκτοί στο κατώφλι ενός πραγματικού κέντρου Πνευματικού Ίλλουμινισμού.

Ο M. de Pasqually ήθελε τόσο λίγο να καινοτομήσει που κράτησε στο ακέραιο τα ονόματα των βαθμών των αοράτων και των μεταδιδόμενων από τον E. Swedenborg. Θα ήταν λοιπόν πιο λογικό να τον ονομάσουμε «προσαρμοσμένο Σβεντεμποργκισμό» παρά Μαρτινεζισμό.

Αλλά ο M. de Pasqually θεωρούσε τον Τεκτονισμό τόσο πολύ ως μία σχολή στοιχειώδους και κατώτερης διδασκαλίας που ο «δικός του» Διδάσκαλος Cohen έλεγε: «Έγινα δεκτός ως Διδάσκαλος Cohen περνώντας από το τρίγωνο στους κύκλους». Που σημαίνει, μεταφράζοντας τα σύμβολα: «Με υποδέχτηκαν ως φωτισμένο διδάσκαλο περνώντας από τον Τεκτονισμό στην πρακτική της Φώτισης». Εξίσου και η ερώτηση προς το μαθητευόμενο Cohen: «Ποια είναι τα διαφορετικά συμβατικά σημεία, λέξεις και χειραψίες των Απόκρυφων Εκλεκτών Τεκτόνων;». Και εκείνος απαντά: «Για το μαθητευόμενο Jachin η λέξη περάσματος είναι Tubalkain. Για τον Εταίρο Boaz η λέξη περάσματος είναι

¹⁵ ΣτΜ: Στο πέρας τέτοιων πρακτικών τα επικληθέντα όντα απολύονται τελετουργικά για να επιστρέψουν εκεί απ'όπου προήλθαν.

¹⁶ ΣτΜ: Οι τρεις πρώτοι βαθμοί του Τεκτονισμού αποτελούν τον «Συμβολικό Τεκτονισμό» όπου γίνεται μελέτη των συμβόλων. Ακολουθεί ο «Φιλοσοφικός Τεκτονισμός», και σε κάποιες ο «Ίλλουμινιατικός Τεκτονισμός».

Shibboleth. Για το Διδάσκαλο MacBenak η λέξη περάσματος είναι Giblin».

Έτσι, ήταν απαραίτητο να κατέχει κάποιος όχι τρεις, αλλά τουλάχιστον επτά βαθμούς συνηθισμένου Τεκτονισμού για να γίνει ένας Cohen. Η ανάγνωση, έστω και επιφανειακή, της κατήχησης είναι επαρκής για αυτό το βαθμό.

Ο Martinez de Pasqually προσπάθησε να αφήσει να αναπτυχθεί κάθε μέλος του Τάγματος του σύμφωνα με την προσωπική του δουλειά, αφήνοντάς του όλη την ελευθερία και την ευθύνη για τις πράξεις του. Επέλεγε κάθε ένα από τα μέλη του με τη μέγιστη προσοχή και μούσε σε βαθμούς μόνον αριστοκρατικά¹⁷. Τέλος, δεχόταν γυναίκες με τα ίδια δικαιώματα με τους άνδρες και με τις ίδιες εγγυήσεις.

Οι μνημένοι, μετά την προετοιμασία τους, συναντιόντουσαν μεταξύ τους για να βοηθήσουν ο ένας τον άλλον και αυτές οι συναντήσεις γίνονταν σύμφωνα με αστρολογικές μετρήσεις που καθορίζοντουσαν για αυτό το σκοπό. Έτσι σχηματίστηκε μία Ιπποσύνη του Χριστού, λαϊκή και ανεκτική η οποία παρέκκλιε από τις συνήθειες πρακτικές των διαφόρων κληρικών.

Αυτός ήταν, συνοπτικά, ο ρόλος του Μαρτινεζισμού: Ατομική συνέχιση της επανενσωμάτωσης με τον Χριστό, ομάδα πνευματικών προσπαθειών για να βοηθήσουν τους πιο αδύναμους και αρχάριους.

Ας θυμηθούμε τώρα την κατάσταση στη Γαλλία.

Ο Μαρτινεζισμός στελεχώθηκε με μαθητές τόσο με άμεση δράση, όπως συνέβη με τον Louis Claude de Saint Martin, όσο και πιο συχνά μεταξύ ανθρώπων που ήδη κατείχαν υψηλούς βαθμούς στον Τεκτονισμό.

Το 1754, βρίσκουμε τον Martinez de Pasqually:

1^{ov}. Αφενός, στον Ελευθεροτεκτονισμό που προερχόταν από την Αγγλία και αποτελούσε την Αγγλική Μεγάλη Στοά της Γαλλίας (από το 1743) που σύντομα επρόκειτο να γίνει η Μεγάλη Στοά της Γαλλίας (1756) εκεί όπου βρίσκουμε και τις ίντριγκες του χοροδιδάσκου Lacorne. Αυτός ο στοιχειώδης Τεκτονισμός αποτελούμενος από τους

¹⁷ ΣτΜ: Η έννοια της αριστοκρατίας στον Εσωτερισμό, δυστυχώς έχει παρεξηγηθεί. Δεν έχει καμία σχέση με την κοινωνική τάξη αλλά με την πνευματική αριστεία.

τρεις κυανούς¹⁸ βαθμούς (Μαθητής, Εταίρος, Διδάσκαλος) ήταν ανεπιτήδευτος και αποτελούσε ένα εξαιρετικό κέντρο επιλογής.

2^ο. Δίπλα σε αυτήν την Αγγλική Στοά υπήρχε, με το όνομα «Περιστύλιο του Clermont», μια ομάδα που ασκούσε το σύστημα των Ναϊτών που ο Andrew Michael Ramsay¹⁹ είχε προσθέσει το 1728 στον Τεκτονισμό με τους βαθμούς: Σκώτος, Αρχάριος, Ιππότης του Ναού κ.λπ. Εδώ χρειάζεται μια σύντομη εξήγηση. Ένας από τους πιο ενεργούς εκπροσώπους της μύησης των Ναϊτών ήταν ο Fènelon, ο οποίος, κατά τη διάρκεια των μελετών του στην Καμπάλα, είχε έρθει σε επαφή με αρκετούς Καμπαλιστές και Ερμητιστές. Όταν, μετά τον αγώνα με τον Bossuet, ο Fènelon αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τον κόσμο και να αποσυρθεί σε οδυνηρή αδράνεια, οργάνωσε προσεκτικά ένα σχέδιο δράσης που αργά ή γρήγορα επρόκειτο να εξασφαλίσει την εκδίκησή του. Ο Ιππότης A.M.Ramsay μνήθηκε από τον Fènelon και επιφορτίστηκε να εκτελέσει το σχέδιο με την υποστήριξη των Ναϊτών που θα είχαν εξασφαλίσει την εκδίκησή τους ταυτόχρονα. Ο Ιππότης του Bonneville, το 1754, είχε ιδρύσει το «Περιστύλιο του Clermont» με βαθμούς Ναϊτών και επιδίωκε έναν πολιτικό στόχο και μια αιματηρή επανάσταση που ο Martinez de Pasqually δεν μπορούσε να εγκρίνει, ούτε κανένας αληθινός Ιππότης του Χριστού. Όχι μόνον ο Martinez de Pasqually, αλλά και οι μαθητές όλων των βαθμών του Τάγματος του, όπως ο Louis Claude de Saint Martin και ο Jean Baptist Willermoz, πoλέμησαν σθεναρά τον Τύπο των Ναϊτών οι οποίοι πέτυχαν εν μέρει το στόχο τους το 1789 και το 1793 θανατώνοντας στην γκιλοτίνα τα περισσότερα μέλη του Μαρτινισμού²⁰. Αλλά ας μην προτρέχουμε.

¹⁸ ΣτΜ: Η συμβολική σειρά των 3 πρώτων βαθμών ονομάζεται και «Κυανούς Τεκτονισμός»

¹⁹ ΣτΜ: Ο Andrew Michael Ramsey γεννήθηκε το 1686 (κατά άλλους το 1681 ή το 1688) στην πόλη Ayr (Ayr) της Σκωτίας και πέθανε στον Άγιο Γερμανό (St. Germain) της Γαλλίας το 1743. Πέρατωσε τις εγκύκλιες σπουδές του στη γενέτειρά του, και συνέχισε την πανεπιστημιακή του μόρφωση, ίσως αρχικά στη Γλασκώβη και εν συνεχεία στο Πανεπιστήμιο του Εδιμβούργου, όπου κατά τους βιογράφους του σπούδασε Μαθηματικά, Θεολογία, αλλά και τους Κλασσικούς. Μνήθηκε στον Τεκτονισμό το 1730 στη Στοά «Horn» του Λονδίνου. Το 1736 εμφανίζεται στα τεκτονικά δράματα της Γαλλίας υπό την ιδιότητά του ως Μεγάλος Ρήτωρ (κατά άλλους συγγραφείς ως Μεγάλος Καγκελάριος) της εδρεύουσας στο Παρίσι Μεγάλης Στοάς.

²⁰ ΣτΜ: Σύμφωνα με κάποιες ιστορικές πηγές, όταν το 1793 οι επαναστατημένοι Γάλλοι οδήγησαν τον Λουδοβίκο ΙΣΤ' στην γκιλοτίνα, ένας άντρας από το συγκεντρωμένο πλήθος όρμησε στο ικρίωμα και φώναζε «Jacques de Molay, πήραμε την εκδίκησή μας». Ο Jacques de Molay ήταν ο τελευταίος Μεγάλος Διδάσκαλος των Ναϊτών.

3^{ον}. Εκτός από αυτά τα δύο ρεύματα, υπήρχαν και άλλοι εκπρόσωποι του Ιλλουμινισμού ή Πνευματικού Διαφωτισμού στη Γαλλία. Πρώτα απ' όλα αναφέρουμε τον Dom Pernéty²¹ που μετέφρασε το «Παράδεισος και Κόλαση» του E. Swedenborg και ο οποίος αργότερα δημιούργησε το σύστημα των «Illuminati της Αβινιόν»²² (1766) και διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στη συγκρότηση των «Φιλαληθών» (Philalethes, 1773). Με την ίδια αυτή ιστορία συνδέεται το έργο του Chastenier (Βενεδικτίνος) ο οποίος το 1767 έθεσε στο Λονδίνο τα πρώτα θεμέλια της Τύπου των «Θεοσοφιστών Illuminati» που έλαμψε ιδιαίτερα από το 1783 και μετά.

Ο Πνευματικός Διαφωτισμός δημιούργησε έτσι πολλές ομάδες που ενώθηκαν εξαιτίας κοινού σκοπού και εξαιτίας κοινών αόρατων καθοδηγητών που έχουν προέλθει από το ίδιο κέντρο και οι οποίοι θα επανενωθούν αργότερα στο φυσικό επίπεδο. Σε αυτή τη δράση το πιο γόνιμο έργο ανήκει στον Martinez de Pasqually, αφού του δόθηκαν από το Άνω όλες εκείνες οι «ενεργές δυνάμεις» που οι μαθητές του θα θυμούνται πάντοτε με θαυμασμό και σεβασμό.

Από διοικητική άποψη, ο Μαρτινεζισμός θα ακολουθήσει ακριβώς τους βαθμούς του Τύπου του E. Swedenborg, όπως θα δούμε στην επιστολή του M. de Pasqually της 16ης Ιουνίου 1760.

Ο τίτλος του Μεγάλου Διδασκάλου Αρχιτέκτονα στην πραγματικότητα συνοψίζει τους τρεις βαθμούς της τρίτης ενότητας. Υπό την εξουσία ενός Κυρίαρχου Δικαστηρίου δημιουργήθηκαν οι Στοές και οι επαρχιακές ομάδες των οποίων η γέννηση και η εξέλιξη μπορούν να παρακολουθηθούν στις επιστολές του που δημοσιεύσαμε.

²¹ ΣτΜ: *Antoine-Joseph Pernety, γνωστός ως Dom Pernety (1716 – 1796). Γάλλος συγγραφέας. Κατά καιρούς ήταν Βενεδικτίνος και βιβλιοθηκονόμος του Φρεντερίκου του Μεγάλου της Πρωσίας. Μαζί με τον Πολωνό Count Tadeusz Grabianka, επηρεασμένο επίσης από τον χριστιανικό μυστικισμό του Swedenborg, ίδρυσε τη μυστική κοινωνία του «Ερμητικού Τύπου» ή «Illuminati της Αβινιόν». Το 1793 καταργήθηκαν από το νόμο.*

²² ΣτΜ: «*Illuminés d'Avignon*» ή «*Illuminés du Mont-Thabor*» είναι το όνομα μιας Τεκτονικής στοάς, που ιδρύθηκε το 1784 στην Αβινιόν από τον Dom Pernéty. Αποτελείτο από έξι τάξεις, διδάσκατε τα δόγματα του E.Swedenborg και του Guillaume Postel και ασκούσε Αλχημεία. Τα μέλη του συναντήθηκαν με τον Bédarride στο Château du Mont-Thabor. Ο Bédarride είναι ο συγγραφέας του Βιβλίου: «Περί του Τύπου “Misraim”».

Ο Βιλλερμοζισμός (Jean Baptist Willermoz)

Μεταξύ των μαθητών του Martinez de Pasqually, δύο αξίζουν την προσοχή μας με ιδιαίτερο τρόπο για τα εποικοδομητικά έργα τους. Αυτοί είναι: Ο Jean Baptist Willermoz της Λυών και ο Louis Claude de Saint Martin. Ας ασχοληθούμε κατ'αρχήν με τον πρώτο.

Ο Jean Baptiste Willermoz, ένας καταστηματούχος από τη Λυών, ήταν Τέκτων όταν ξεκίνησε τη μνητική του συνεργασία με τον Martinez de Pasqually. Συνηθισμένος στην Τεκτονική ιεραρχία, σε ομάδες και Στοές, επικεντρώθηκε στο έργο της συνειδητοποίησης προς αυτόν το σκοπό και έτεινε πάντα να ιδρύει συναντήσεις και Στοές φωτισμένων, ενώ ο Louis Claude de Saint Martin επικέντρωνε τις προσπάθειές του πάνω απ' όλα στην ατομική ανάπτυξη. Αλλά το κεφαλαιώδες έργο του J. B. Willermoz ήταν η οργάνωση Τεκτονικών συνεδρίων ή συνόδων που επέτρεπαν στους Μαρτινιστές να αποκαλύψουν, εκ των προτέρων, το μοιραίο έργο των Ναϊτών και που παρουσίασαν το Μαρτινισμό με τον πραγματικό του χαρακτήρα ως ένα ολοκληρωμένο και αμερόληπτο Ερμητικό «Πανεπιστήμιο».

Όταν ο Martinez de Pasqually ξεκίνησε τη μύησή του, ο J. B. Willermoz ήταν Σεβάσμιος Διδάσκαλος της Στοάς «Η Τέλεια Φιλία» της Λυών, μια θέση που κατείχε από το 1752 έως το 1763. Αυτή η Στοά εξαρτιόταν από τη Μεγάλη Στοά της Γαλλίας. Το 1760, είχε γίνει μια πρώτη επιλογή και όλα τα μέλη που κατείχαν το βαθμό του Διδασκάλου είχαν ιδρύσει μια Μεγάλη Στοά των Διδασκάλων της Λυών με Μεγάλο Διδάσκαλο τον Jean Baptiste Willermoz. Το 1765 έγινε μια νέα επιλογή με τη δημιουργία ενός Περιστυλίου των Ιπποτών του Μαύρου Αετού, υπό τη διεύθυνση του Δρ Jacques Willermoz, μικρότερου αδελφού του J. B. Willermoz.

Ταυτόχρονα, ο Jean Baptiste Willermoz αποχώρησε από την προεδρία της Μεγάλης Στοάς των Δασκάλων, η οποία τέθηκε υπό τη διεύθυνση του Sellonf, προκειμένου να αναλάβει τη Στοά των «Elus Cohen», που σχηματίστηκε από τα καλύτερα μέλη του Περιστυλίου.

Ο Sellonf, ο Δρ Jacques Willermoz και ο J. B. Willermoz σχημάτισαν το *Μυστικό Συμβούλιο* που διηύθυνε όλους τους Αδελφούς στη

Λυών. Ας ασχοληθούμε πρώτα με το τί συνέβη στις Στοές Cohen και μετά θα μιλήσουμε για τα Συνέδρια.

Από τα έγγραφα που φυλάσσονται επί του παρόντος από το Ύπατο Μαρτινιστικό Συμβούλιο²³ και που προέρχονται απευθείας από τον J. B. Willermoz προκύπτει επισήμως ότι οι συνεδριάσεις, που προορίζονταν για μέλη που δικαιολογημένα θεωρούντο φωτισμένα, ήσαν αφιερωμένες σε συλλογική προσευχή και σε ενέργειες που επέτρεπαν την άμεση επικοινωνία με τον Αόρατο. Διαθέτουμε όλες τις λεπτομέρειες σχετικά με τον τρόπο αυτής της επικοινωνίας, αλλά αυτές είναι εμπιστευμένες αποκλειστικά για τη Διοικούσα Επιτροπή του Υπάτου Συμβουλίου. Αυτό που πρέπει να αποκαλύψουμε και που θα ρίξει άπλετο φως σε πολλά σημεία είναι ότι οι μνημένοι αποκαλούσαν το *αόρατο ον* «Άγνωστο Φιλόσοφο» ότι ήταν αυτός που υπαγόρευσε, εν μέρει, το βιβλίο «Περί πλανών και Αληθείας»²⁴ και ότι ο Louis Claude de Saint Martin δεν πήρε αυτό το ψευδώνυμο για τον εαυτό του παρά μόνον αργότερα και κατόπιν παραγγελίας. Δίνουμε απόδειξη αυτής της δήλωσης στο κεφάλαιο περί του L.C.d. Saint Martin. Αλλά αυτό που θέλουμε να επιβεβαιώσουμε αυτή τη στιγμή είναι ότι η μεγαλύτερη πνευματικότητα, η πιο πλήρης υποταγή στις βουλές του Ουρανού και οι πιο ένθερμες προσευχές στον Κύριό μας Ιησού Χριστό δεν έπαψαν ποτέ να προηγούνται, να συνοδεύουν και να ολοκληρώνουν τις συνεδρίες υπό την προεδρία του J. B. Willermoz. Μετά από αυτό, εάν οι κληρικοί θέλουν να δουν το μαλλιαρό και κερασφόρο διάβολο σε κάθε αόρατη επιρροή και είναι πάντα πρόθυμοι να μπερδέψουν ό,τι είναι υπερανθρώπινο με κατώτερες επιρροές, αυτό τους αφορά και δεν μπορούμε παρά να αποδοκιμάσουμε μια τέτοια προκατάληψη η οποία ανοίγει το δρόμο σε φάρσες και στη γελοιοποίηση. Ο Βιλλερμοζισμός, όπως ο Μαρτινεζισμός και ο Μαρτινισμός, ήταν πάντα αποκλειστικά Χριστιανικός²⁵, αλλά ποτέ κληρικαλικός και μάλιστα δικαίως. Δίνει τα του Καίσαρος στον Καίσαρα και τα του Χριστού στον Χριστό, αλλά δεν πουλάει τον Χριστό στον Καίσαρα.

²³ ΣτΜ: *Ανώτατο Δικαιοηθικό όργανο ενός Μαρτινιστικού Τάγματος.*

²⁴ ΣτΜ: *Πρόκειται για ένα από τα σημαντικότερα βιβλία του Louis Claude de Saint Martin.*

²⁵ ΣτΜ: *Στον Εσωτερισμό γενικά ο Χριστός θεωρείται Επανορθωτής, Αποκαταστάτης της Επανσωμάτωσής μας με την Θεία Πηγή της Δημιουργίας. Στην ατραπό αυτή μπορεί να ενταχθεί οποιοσδήποτε πιστεύει στις αρχές αυτές, ασχέτως της Θρησκείας την οποία ασπάζεται.*

Ο «Παράγων»²⁶ ή «Άγνωστος Φιλόσοφος» είχε υπαγορεύσει 166 τετράδια οδηγιών, τα οποία ο L.C. de Saint Martin είχε διαβάσει και μερικά είχε αντιγράψει με το χέρι του. Περίπου 80 από αυτά τα σημειωματάρια καταστράφηκαν τους πρώτους μήνες του 1790 από τον ίδιο τον «Παράγοντα», ο οποίος ήθελε να αποφύγει να τα αφήσει να πέσουν στα χέρια των απεσταλμένων του Ροβεσπιέρου²⁷ που έκαναν ανήκουστες προσπάθειες για να τα πιάσουν.

Τα Συνέδρια

Στις 12 Αυγούστου 1778 ο J. B. Willermoz ανακοίνωσε την προετοιμασία του *Συνεδρίου των Γαλατών* που πραγματοποιήθηκε στη Λυών από τις 25 Νοεμβρίου έως τις 27 Δεκεμβρίου. Ο σκοπός αυτού του Συνεδρίου ήταν να καθαρίσει το σύστημα του Σκωτικού Τύπου καταστρέφοντας τα κακά μικρόβια που είχαν εισαγάγει σε αυτό οι Ναΐτες.

Από αυτή τη συνάντηση προήλθε η πρώτη καταδίκη, υπό την επιρροή φωτισμένων κάθε χώρας, του συστήματος αιματηρής εκδίκησης που ετοιμαζόταν σιωπηλά σε ορισμένες Στοές. Το αποτέλεσμα των εργασιών αυτού του Συνεδρίου περιέχεται στο *Νέο Κώδικα Αναμορφωμένων Στοών της Γαλλίας* που βρίσκεται στο αρχείο μας και δημοσιεύτηκε το 1779.

Για να κατανοήσουμε την ανάγκη αυτής της προσπάθειας προς την ενότητα, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο Τεκτονικός κόσμος ήταν τότε σε πλήρη αναρχία. Η Μεγάλη Ανατολή της Γαλλίας γεννήθηκε το 1772 από σφετεριστικές ενέργειες της Μεγάλης Στοάς της Γαλλίας από τον Lacorne και τους οπαδούς του υπό τη μυστική διεύθυνση των Ναϊτών οι οποίοι, αφού ίδρυσαν το *Περιστύλιο του Clermont*, μετατράπηκαν το 1760 σε *Συμβούλιο των Αυτοκρατόρων Ανατολής και Δύσης*. Κατόπιν σε

²⁶ ΣτΜ: Ο ίδιος ο Louis Claude de Saint Martin είχε αρκετές φορές μιλήσει για τον επονομαζόμενο από αυτόν «Άγνωστο Παράγοντα» εννοώντας οντότητα μεταξύ του Θείου και του Ανθρώπινου πεδίου. Το πρωτότυπο κείμενο του συγγραφέα τον ονομάζει «agent inconnu».

²⁷ ΣτΜ: Ο Μαξιμιλιανός Φραγκίσκος Μαρία Ισιδώρος Ροβεσπιέρους ήταν Γάλλος πολιτικός, δεσπόζουσα μορφή της Γαλλικής Επανάστασης του 1789. Τέσσερα χρόνια μετά την έναρξή της, το 1793, αναλαμβάνει τα ηνία της επαναστατικής κυβέρνησης εδραιώνοντας ένα αυταρχικό καθεστώς το οποίο οδήγησε στη λαιμητόμο αντιφρονούντες εντός και εκτός των κόλπων των επαναστατών. Στις 28 Ιουλίου 1794 οδηγήθηκε στη λαιμητόμο. Στο έργο του, κυριάρχησαν ο φανατισμός και ο δογματισμός, ενώ εξέλιψαν η πολιτική ευλυγισία και η αγάπη.

Ιππότες της Ανατολής (1762) και τελικά μπήκαν στη Μεγάλη Ανατολή ακολουθώντας τον Lacorne. Λόγω της επιρροής τους, το σύστημα των Στοών τροποποιήθηκε βαθιά. Παντού η παλαιά ενότητα και ιεραρχική εξουσία αντικαταστάθηκε με κοινοβουλευτικό καθεστώς με διαδοχικές εκλογές όλων των αξιωματικών.

Στη σύγχυση που προκάλεσε αυτή η επανάσταση, οι Μαρτινιστές παρενέβησαν για να φέρουν τη συνεννόηση σε όλους. Εξ' ου και το πρώτο Συνέδριο του 1778 και οι προσπάθειές τους να αποτρέψουν την οικονομική κατάχρηση που συνέβαινε παντού.

Ενθαρρυσμένος από αυτή την πρώτη επιτυχία, ο J. B. Willermoz κάλεσε στις 9 Σεπτεμβρίου 1780 «όλες τις Μεγάλες Στοές της Ευρώπης στο Συνέδριο του *Wilhelmsbad*, κοντά στο *Hanau*» (βλ. Jean-Marie Ragon, Σελίδα 162).

Το Συνέδριο ξεκίνησε την Τρίτη 16 Ιουλίου 1782 υπό την προεδρία του Φερδινάνδου του Brunswick²⁸, ενός από τους ηγέτες του διεθνούς Πνευματικού Διαφωτισμού. Από αυτό το Συνέδριο προέκυψε το *Τάγμα των Ευεργετών Ιπποτών της Αγίας Πόλεως της Ιερουσαλήμ*²⁹ και μια νέα καταδίκη του συστήματος των Ναϊτών.

Έτσι ο Βιλλερμοζισμός έτεινε πάντα προς την ομαδοποίηση των Μυητικών Αδελφοτήτων, προς τη συγκρότηση συλλογικοτήτων Μυημένων που κατευθύνονται από τα κέντρα που συνδέονται με τον Πνευματικό Διαφωτισμό. Εσφαλμένα πιστεύεται ότι ο J.B. Willermoz είχε εγκαταλείψει τις ιδέες των Διδασκάλων του. Αυτό σημαίνει ότι κάποιοι δεν γνώριζαν καλά τον χαρακτήρα του.

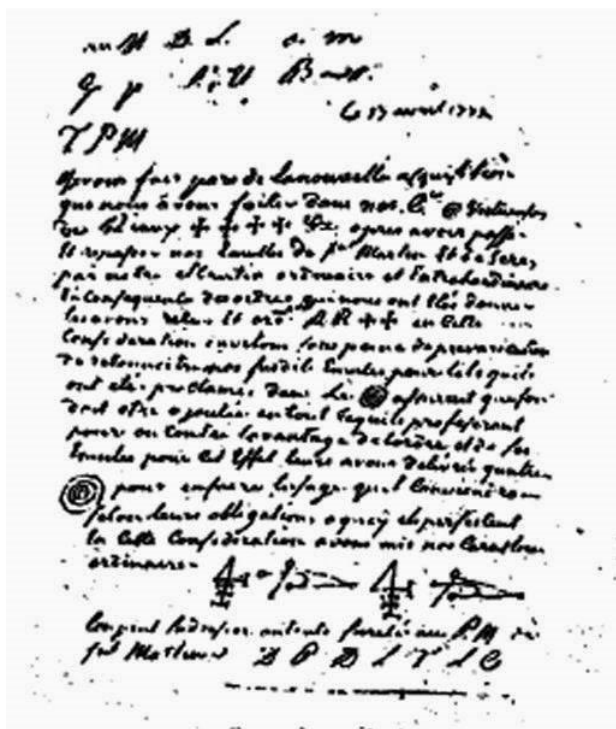
Πάντα, μέχρι το θάνατό του, ήθελε να εδραιώσει τον Τεκτονισμό σε γερές βάσεις, δίνοντάς του ως στόχο την άσκηση των αρετών για τα μέλη του και της φιλανθρωπίας προς τους άλλους, αλλά πάντα είχε στόχο να κάνει τις Στοές και τα Περιστύλια κέντρα επιλογής για τις ομάδες των φωτισμένων Ταγμάτων. Το πρώτο μέρος του έργου του ήταν φανερό, το δεύτερο καλυμμένο. Γι' αυτό οι ανενημέρωτοι βλέπουν τον J.B. Willermoz διαφορετικά από τον πραγματικό του χαρακτήρα.

²⁸ ΣτΜ: Ο Φρειδερίκος Κάρολος Φερδινάνδος (5 Απριλίου 1729 - 27 Απριλίου 1809) ήταν πρίγκιπας του Μπέμπερν, μέρους του δουκάτου του Μπράουνσβαϊγκ-Λύνεμπουργκ. Ήταν αρχιστράτηγος στη Δανία..

²⁹ ΣτΜ: C. : B. : C. : S. : Chevaliers bienfaisants de la Cité Sainte.

Μετά την επαναστατική καταιγίδα, αφού ο αδερφός του πέθανε στη λαιμητόμο με όλους τους μνημένους του και ο ίδιος μόλις κατάφερε να ξεφύγει από την ίδια μοίρα, αυτός είναι που επανίδρυσε τον Πνευματικό Τεκτονισμό στη Γαλλία, χάρη στα Τυπικά που μπόρεσε να σώσει από την καταστροφή.

Αυτό ήταν το έργο αυτού του Μαρτινιστή, στον οποίο θα αφιερώσουμε έναν ολόκληρο τόμο, αν θέλει ο Θεός.

Δίπλωμα μύησης του Louis Claude de Saint Martin στους Elus Cohen

Ο L. C. de S. Martin και ο Μαρτινισμός Ο L. C. de S. Martin και ο Τεκτονισμός

Αν δεν ξέραμε καν πώς να γράψουμε το όνομα του Martinez de Pasqually, αν δεν ξέραμε περισσότερα για το πραγματικό έργο του J.B. Willermoz πριν εμφανιστούν οι επιστολές του M. de Pasqually που έχουμε δημοσιεύσει, αντίθετα έχουν γραφτεί πολλά και περίεργα πράγματα, για τον Louis Claude de Saint Martin.

Οι κριτικές, οι αναλύσεις, οι υποθέσεις και ακόμη και οι συκοφαντίες που γίνονται σχετικά με αυτό το θέμα βασίζονται αποκλειστικά στα Έργα και τις εξωτερικές επιστολές του *Αγνώστου Φιλοσόφου*. Η μυητική αλληλογραφία του, που απευθύνεται στο συνάδελφό του J.B. Willermoz, καταδεικνύει τα λάθη που διέπραξαν οι κριτικοί. Είναι αλήθεια ότι δεν θα μπορούσαν να εξαχθούν περισσότερα από τα επί του παρόντος γνωστά έγγραφα, ειδικά όταν κανείς δεν έχει ιδέα για τις δυνατότητες που προσφέρει ο Πνευματικός Διαφωτισμός από αυτή την άποψη. Θα περιμένουμε λοιπόν, δημοσιεύοντας αυτές τις επιστολές, να δημιουργηθούν νέες ανακρίβειες για λογαριασμό του μεγάλου Μαρτινιστή, ώστε να καταστρέψουν ταυτόχρονα πολλές αγαθοπιστίες και πολλούς μύθους.

Αν ο J.B. Willermoz ήταν από την πλευρά του πάνω απ' όλα υπεύθυνος της ομάδας των Μαρτινιστών και της δράσης τους στη Γαλλία, ο L.C. de Saint Martin έλαβε την αποστολή να δημιουργήσει την ατομική μύηση και να συνεχίσει τη δράση του όσο το δυνατόν περισσότερο. Για το σκοπό αυτό του επετράπη να μελετήσει τις διδασκαλίες του *Αγνώστου Παράγοντα* και διαθέτουμε, στα αρχεία του Τάγματος, αρκετά τετράδια αντιγραμμένα και σχολιασμένα από τον L.C. de Saint Martin.

Όπως έχουμε ξαναπεί, το βιβλίο του Louis Claude de Saint Martin «Περί πλανών και αλήθειας» οφείλεται σχεδόν εξ ολοκλήρου σε αυτήν την άορατη προέλευση και σε αυτό πρέπει να δούμε την αιτία του συναισθήματος που προκαλείται στα κέντρα μύησης με την εμφάνιση αυτού του βιβλίου, ένα συναίσθημα που οι κριτικοί προσπαθούν να εξηγήσουν τόσο επίπονα. Αυτό το σημείο, όπως και πολλά άλλα, θα διευκρινιστεί όταν χρειαστεί.

Εκτός από τις σπουδές του στον Πνευματικό Διαφωτισμό, οι οποίες ξεκίνησαν μαζί με τον M. de Pasqually και συνεχίστηκαν με τον J.B.Willermoz, ο L.C. de S.Martin ασχολήθηκε ενεργά με τον πρακτικό Ερμητισμό και λίγο με την Αλχημεία. Είχε ένα εργαστήριο στη Λυών εξοπλισμένο για αυτό το σκοπό. Ας αφήσουμε όμως τη ζωή του που θα μελετήσουμε αργότερα και ας ασχοληθούμε μόνο με το έργο του από τη σκοπιά που μας ενδιαφέρει.

Έχοντας κατά νου να προωθήσει τη δράση του περισσότερο, ο L.C. de S.Martin αναγκάστηκε να πραγματοποιήσει ορισμένες μεταρρυθμίσεις στο Μαρτινεζισμό. Έτσι οι κλασικοί συγγραφείς του Τεκτονισμού του έδωσαν τον τίτλο του μεγάλου δημιουργού στις μεταρρυθμίσεις του και έδωσαν, στο κίνημα που γεννήθηκε από τον Louis Claude de Saint Martin, το όνομα *Μαρτινισμός*. Είναι διασκεδαστικό να βλέπουμε ορισμένους κριτικούς, τους οποίους θα αποφύγουμε να τους χαρακτηρίσουμε, να προσπαθούν να κάνουν να πιστέψουν ότι ο L.C. de S.Martin δεν ίδρυσε ποτέ Τάγμα³⁰. Πρέπει πραγματικά να εμποδίσουμε τους αναγνώστες από το να ενημερωθούν εσφαλμένα τολμώντας να υποστηρίξουν αφελώς τέτοιες ανοησίες. Το Τάγμα του L.C. de S.Martin διείσδυσε στη Ρωσία υπό τη βασιλεία της Μεγάλης Αικατερίνης, και σημείωσε τέτοια επιτυχία σε σημείο που σε κάποιο δικαστήριο συντελέστηκε μια κωμωδία εξ ολοκλήρου αφιερωμένη στο Μαρτινισμό, η οποία προοριζόταν να γελοιοποιηθεί³¹. Οι μεμονωμένες μυσήσεις που αναφέρονται

³⁰ ΣτΜ: Πολλοί συγγραφείς αναφέρουν αυτό το γεγονός, θέλοντας να επισημάνουν ότι ο L.C. de S.Martin έκανε μεμονωμένες Μυσήσεις και δίδασκε χωρίς αυτό να γίνεται κάτω από κάποια ιδιαίτερη οργανωτική δομή, κάτι που άλλαξε από τους G.Encausse (Papus) και Aug.Chabosseau οι οποίοι ίδρυσαν το πρώτο Ύψατο Συμβούλιο του Μ.Τ. δίδοντάς του ελάχιστη οργανωτική δομή.

³¹ ΣτΜ: Όσον αφορά το θέμα του Μαρτινισμού στη Ρωσία, σύμφωνα με όσα αναφέρει ο G.Ventura στο βιβλίο του «Όλοι οι άνθρωποι του Μαρτινισμού», κατά τη δεκαετία του 1970, έγιναν διάφορα αρνητικά γεγονότα και αξίζει τον κόπο να αναφερθούμε κάπως ιδιαίτερα. Οι θεω-

στα απομνημονεύματα της *Βαρόνης d'Oberkierch* συνδέονται με το Τάγμα του L.C. de S.Martin. Τέλος, ο κλασικός συγγραφέας του Τεκτονισμού, ο θεωρητικός Jean-Marie Ragon, που δεν ήταν επιεικής με τις Τελετουργίες των Φωτισμένων Ταγμάτων, περιέγραψε στις σελίδες 167 και 168 της *Τεκτονικής Ορθοδοξίας* του τις αλλαγές που έκανε ο L.C. de S.Martin για να δομήσει το Μαρτινισμό.

Η Μαρτινιστική Μύηση.

Ο χαρακτήρας της – υψηλή πνευματικότητα

*«Η μόνη Μύηση που κηρύσσω και που αναζητώ μ' όλη τη θέρμη της ψυχής μου, είναι αυτή, δια της οποίας μπορούμε να μπούμε στην Καρδιά του Θεού και να κάνουμε την Καρδιά του Θεού να μπει μέσα μας, για να τελέσουμε εκεί έναν ακατάλυτο γάμο, που θα μάς καταστήσει φίλο, αδελφό και σύζυγο του Θείου Αυτρωτή μας. Δεν υπάρχουν άλλα μέσα για να φτάσουμε σ' αυτήν τη Θεία Μύηση, εκτός από το να βυθιζόμαστε ολοένα και περισσότερο μέχρι τα τρίσβαθα του όντος μας και να μη σταματήσουμε, μέχρι να κατορθώσουμε να βγάλουμε απ' εκεί, την ζωντανή και ζωοποιά ρίζα. Διότι τότε όλοι οι καρποί που θα πρέπει να φέρουμε, ανάλογα με το είδος μας, θα παραχθούν φυσικά μέσα μας και έξω από εμάς, όπως συμβαίνει με τα χερσαία φυτά, γιατί προσκολλώνται στις δικές τους ρίζες και δεν παύουν να ρουφούν το ζουμί τους».*³²

ρίες του L. C. de Saint-Martin, μη απελευθερωμένες ακόμη από τις Τεκτονικές επιδράσεις και τις Μαρτινεζιστικές επιρροές, μεταφέρθηκαν στη Ρωσία από τον Πρίγκηπα Kourakine, Ρώσο διπλωμάτη στο Παρίσι, ο οποίος είχε γνωρίσει τον φιλόσοφο της Amboise (L. C. de Saint-Martin), συνδεδεμένος μαζί του με αδελφική φιλία. Σύμφωνα με την επονομαζόμενη «Παράδοση Novikon» (βλέπε χειρόγραφα του 18^{ου} και 19^{ου} αιώνα του Μουσείου Πούσκιν της Μόσχας) ο Nicola Novikon, πρώην Αξιωματικός της Φρουράς, ο οποίος είχε συμμετάσχει στο πραξικόπημα που έφερε στον θρόνο την Αικατερίνη την 2^η, είχε λάβει την απευθείας μετάδοση από τον Kourakine γύρω στα 1780, και είχε δημιουργήσει μία σημαντική ομάδα, η οποία με διάφορες εναλλασόμενες δυσκολίες είχε υποστηρίξει τον Τεκτονισμό, ακολουθώντας τη μοίρα του, το 1791, όταν ο Novikon προσήλθε σε δίκη και κλείστηκε στο φρούριο του Sciliseburgo τον επόμενο χρόνο. Το 1803 ο Ρωσικός Μαρτινισμός, με επικεφαλής έναν Labzine ζαναπήρε την παράδοση του Novikon, ακοκοπτόμενος από τον Τεκτονισμό. Μετά το δεύτερο ταξίδι του Parnus στη Ρωσία το 1905, και την δημιουργία ενός Υπάτου Ρωσικού Μαρτινιστικού Συμβουλίου, του οποίου Γενικός Αντιπρόσωπος ήταν ο Czysnysky Czeslav (Punar Bhava), ο Ρωσικός Μαρτινισμός ενδιαφέρθηκε κυρίως για αποκρυφισμό, πνευματισμό και παρόμοιες «επιστήμες». Στα 1922 μία ομάδα από τρεις εξόριστους στο Παρίσι υπό την διεύθυνση του Serge Marcotoune, έλαβε από τον Jean Bricaud την άδεια για τη συμμετοχή της στο Υπάτο Μαρτινιστικό Συμβούλιο της Ουκρανίας.

³² ΣτΜ: Λόγοι του L.C.de S.Martin

Πυρ - ταλαιπωρία

«Όταν υποφέρουμε για τα ψεύτικα και μολυσμένα έργα μας, το πυρ είναι διαβρωτικό και φλεγόμενο και όμως πρέπει να είναι μικρότερο από εκείνο που χρησιμεύει ως πηγή αυτών των ψευδών έργων. Έτσι έχω γράψει, περισσότερο με το συναίσθημα παρά με το συλλογισμό (στο βιβλίο του «Ο άνθρωπος της επιθυμίας»), ότι η μετάνοια είναι πιο γλυκιά από την αμαρτία. Όταν υποφέρουμε για άλλους ανθρώπους, η φωτιά μοιάζει ακόμα περισσότερο με το λάδι και το φως. Έτσι, αν και βασανίζει τις ψυχές μας και μας πλημμυρίζει με δάκρυα, δεν περνά κανείς από αυτές τις δοκιμασίες χωρίς να αντλεί από αυτές νόστιμες παρηγορίες και πιο θρεπτικές ουσίες».³³

Ο ουσιαστικός Χριστιανικός χαρακτήρας του Μαρτινισμού

Σε κάθε εποχή, οι κληρικοί έχουν καταβάλει κάθε προσπάθεια να κρατήσουν μόνο για τον εαυτό τους τη δυνατότητα επικοινωνίας με το Θείο σχέδιο. Σύμφωνα με τους ισχυρισμούς τους, οποιαδήποτε επικοινωνία δεν προέρχεται από την επιρροή τους, οφείλεται τόσο στο Σατανά όσο και σε άλλους δαίμονες. Έχουν φθάσει στη συκοφαντία να ισχυρίζονται ότι οι Μαρτινιστές δεν ήταν Χριστιανοί και ότι δεν υπηρέτησαν τον Χριστό, αλλά και ότι είναι άγνωστο ποιος διάβολος κρύβεται κάτω από το όνομα του Μαρτινισμού.

Εδώ είναι η απάντηση του Louis Claude de Saint Martin σε αυτή την ανοησία:

»...Προσθέτω όμως ότι τα μικτά στοιχεία είναι το μέσο που έπρεπε να αναλάβει ο Χριστός για να μας φτάσει, αντίθετα εμείς πρέπει να σπάσουμε, να διασχίσουμε αυτά τα στοιχεία για να Τον φτάσουμε. Όσο στηριζόμαστε σε αυτά τα στοιχεία, θα είμαστε πίσω. Ωστόσο, επειδή πιστεύω ότι μιλάω σε έναν μετρημένο, ήρεμο και διακριτικό άνθρωπο, δεν θα σας κρύψω ότι στο σχολείο που πέρασα πριν από είκοσι πέντε και πλέον χρόνια, οι πάσης φύσεως «επικοινωνίες» ήταν πολλές και συχνές. Και είχα τη δική μου επικοινωνία όπως πολλοί άλλοι που, σε αυτό το κομμάτι, όλα

³³ ΣτΜ: Λόγοι του L.C.de S.Martin

τα σημάδια του Επανορθωτή ήταν κατανοητά. Τώρα, δεν αγνοείτε πλέον ότι ο Επανορθωτής και η ενεργός αιτία είναι το ίδιο πράγμα».

Jod He Vau He

יהוה³⁴

«Πιστεύω ότι ο λόγος πάντα μεταδόθηκε άμεσα από την αρχή των πραγμάτων. Μιλούσε απευθείας στον Αδάμ, στους γιους και διαδόχους του, στον Νώε, τον Αβραάμ, το μουσής, τους προφήτες κ.λπ. μέχρι την εποχή του Ιησού Χριστού. Μίλησε με το Μεγάλο όνομα, και ήθελε να το μεταφέρει ευθέως, και για να το προφέρει, σύμφωνα με το Λευϊτικό νόμο, ο μεγάλος Ιερέας απομονωνόταν μόνος στα Άγια των Αγίων και ότι, σύμφωνα με ορισμένες παραδόσεις, φορούσε κουδούνια προσαρτημένα στο κάτω μέρος της αμφίεσής του για να καλύπτουν την προφορά του ονόματος από τα αυτιά όσων παρέμεναν στους άλλους χώρου».

Jod He Shin Vau He

יהוהשׁוּׁוּ

«Όταν ήρθε ο Χριστός, έκανε την προφορά αυτού του Λόγου πιο κεντρική και πιο εσωτερική, αφού το Μεγάλο όνομα που εξέφρασαν αυτά τα τέσσερα γράμματα יהוה³⁴ είναι η τεταρτογενής έκρηξη ή το κρίσιμο σήμα κάθε ζωής. Ενώ ο Ιησούς Χριστός φέρνοντας από το άνω το Shin ׀ των Εβραίων, ή το γράμμα S, ένωσε το ιερό τριαδικό με το Μεγάλο τετραγράμματο όνομα, από το οποίο το τρία είναι η αρχή. Τώρα, αν το τετραγράμματο έπρεπε να βρει μέσα μας την πηγή του στις αρχαίες χειροτονίες, ακόμη περισσότερο το όνομα του Χριστού πρέπει επίσης να περιμένει αποκλειστικά από αυτόν όλη την αποτελεσματικότητα και το φως του.

Μας είπε λοιπόν να κλειδωνόμαστε στο δωμάτιό μας όταν θέλουμε να προσευχηθούμε, ενώ στον αρχαίο νόμο, ήταν απολύτως απαραίτητο να πάμε και να προσευχόμαστε στο Ναό της Ιερουσαλήμ. Και εδώ θα σας παραπέμψω στις μικρές πραγματείες του φίλου σας για τη μετάνοια, την ιερή προσευχή, την αληθινή εγκατάλειψη, με τίτλο «Der Weg zu Christ» (ο δρόμος προς τον Χριστό). Θα δείτε σε σας, σε κάθε βήμα, αν δεν έχουν

³⁴ ΣτΜ: Η Εβραϊκή γλώσσα διαβάζεται από δεξιά προς τα αριστερά.

εξαφανιστεί όλα τα ανθρώπινα μέσα και αν είναι δυνατόν κάτι να σου έχει μεταδοθεί αληθινά, αν το πνεύμα δημιουργείται μέσα μας, όπως δημιουργείται αιώνια στην αρχή της συμπαντικής φύσης, όπου είναι μόνιμη η εικόνα από την οποία αντλήσαμε την καταγωγή μας και που χρησίμευσε ως πλαίσιο για το «Mensebwerdung» (ενσάρκωση).

Χωρίς αμφιβολία υπάρχει μια μεγάλη αρετή σε αυτή την αληθινή προφορά, κεντρική και προφορική, αυτού του μεγάλου ονόματος και αυτού του Ιησού Χριστού που είναι το άνθος του.

Η δόνηση του στοιχειακού μας αέρα είναι πολύ δευτερεύουσα στη λειτουργία με την οποία αυτά τα ονόματα κάνουν αισθητά πράγματα που δεν είναι.

Η αρετή τους έγκειται στο να κάνουν σήμερα και σε κάθε στιγμή αυτό που έκαναν στην αρχή των πραγμάτων για να τα δημιουργήσουν. Και καθώς παρήγαγαν τα πάντα πριν υπάρξει αέρας, αναμφίβολα εξακολουθούν να είναι πάνω από τον αέρα, όταν εκτελούν τις ίδιες λειτουργίες. Και δεν είναι αδύνατο, αυτός ο θείος λόγος να ακουστεί, ακόμη και από έναν κωφό και σε ένα μέρος χωρίς αέρα, όπως δεν είναι δύσκολο για το πνευματικό φως να γίνει ευαίσθητο στα μάτια μας, ακόμα και στα φυσικά, ακόμα κι αν ήμασταν τυφλοί και βυθιστήκαμε στην πιο σκοτεινή φυλακή.

Όταν οι άνθρωποι κάνουν τους λόγους να ηχούν έξω από το χώρο που βρίσκονται και τις οποίες παραδίδουν από άγνοια, απερισκεψία ή ασέβεια, στις εξωτερικές περιοχές ή στη διάθεση των ανθρώπων του ρεύματος³⁵, αναμφίβολα διατηρούν πάντα την αρετή τους, αλλά διατηρούνται πάντα σε ποσότητα επειδή δεν προσαρμόζονται στους ανθρώπινους συνδυασμούς. Ως εκ τούτου, αυτοί οι πιο αξιοσέβαστοι θησαυροί δεν έχουν κάνει τίποτα άλλο από το να μειώνονται περνώντας από τα χέρια του ανθρώπου. Για να μην αναφέρουμε ότι δεν έχουν πάψει να αντικαθίστανται από μηδενικά ή επικίνδυνα συστατικά, τα οποία, ακόμη και αποτελεσματικά, έχουν καταλήξει να γεμίζουν ολόκληρο τον κόσμο με

³⁵ ΣτΜ: Ο Louis Claude de Saint Martin είχε διαχωρίσει τους ανθρώπους σε 4 κατηγορίες:

- Άνθρωπος του Ρεύματος (ο οποίος άγεται από τις καταστάσεις της καθημερινής ζωής).
- Άνθρωπος της Επιθυμίας (ο οποίος διαισθάνεται την θεία φύση εντός του).
- Νέος Άνθρωπος (ο αναγεννημένος άνθρωπος).
- Άνθρωπος Πνεύμα (ο αποκατεστημένος άνθρωπος ως θείος λειτουργός)

είδωλα, επειδή ο Ναός του αληθινού Θεού βρίσκεται στο κέντρο του Λόγου».

Δεν θα τελειώσουμε αυτό το απόσπασμα χωρίς να σημειώσουμε ότι το Τάγμα οφείλει στον ίδιο τον L.C.de Saint Martin, όχι μόνο τη σφραγίδα, αλλά και το μυστικιστικό όνομα του Χριστού (Jod He Shin Vau He $\overline{\text{I}} \text{I} \Psi \overline{\text{I}} \text{I} \text{'}$), το οποίο κοσμεί όλα τα επίσημα έγγραφα του Μαρτινισμού.³⁶

Χρειάζεται πραγματικά η κακή πίστη ενός κληρικού για να ισχυριστεί ότι αυτό το ιερό όνομα αναφέρεται σε άλλο πρόσωπο παρά στον Κύριό μας Ιησού Χριστό, τον Θεϊκό Λόγο Δημιουργό.

Ο Antonini που στο βιβλίο του «Η διδασκαλία του κακού» ισχυρίζεται ότι το Εβραϊκό γράμμα Shin Ψ σατανοποιεί όλες τις λέξεις στις οποίες εισάγεται, απλώς αποδεικνύει ότι είναι ανίκανος να καταλάβει οποιοδήποτε συμβολισμό.

³⁶ ΣτΜ: Η εμβόλιμη ένταξη του γράμματος Shin Ψ στο Ιερό Τετραγράμματο ($\overline{\text{I}} \text{I} \overline{\text{I}} \text{I}$) καθιστώντας το πενταγράμματο ($\overline{\text{I}} \text{I} \Psi \overline{\text{I}} \text{I}$), αποτυπώνει την εκπλήρωση της υπόσχεσης της αποστολής του Αποκαταστάτη Λόγου (Ιησού Χριστού) στην ανθρωπότητα ως επόμενη ευκαιρία για την αποκατάστασή της στις πρωταρχικές της πνευματικές ιδιότητες και αξίες.

Ο Μαρτινισμός είναι Χριστιανικός, αλλά το πνεύμα του είναι αναμφισβήτητα αντικληρικό

«Η άγνοια και η υποκρισία των ιερέων είναι μία από τις κύριες αιτίες των κακών που πλήττουν την Ευρώπη εδώ και κάποιους αιώνες μέχρι σήμερα.

Δεν λαμβάνω υπ' όψιν μου την υποτιθέμενη μετάδοση της Εκκλησίας της Ρώμης, αν και κάποια μέλη της μπορούν να μεταδώσουν κάτι, είτε με προσωπική αρετή, είτε με την πίστη των πιστών, είτε με συγκεκριμένη βούληση για καλό».

Η Πρακτική – Αστρικά όντα

Όπως κάθε Φωτισμένος, ο Louis Claude de Saint Martin επέμενε πάνω στον κίνδυνο της επικοινωνίας με το αστρικό. Δείτε αυτό το απόσπασμα από την αλληλογραφία των δύο φίλων:

«Δεν θα μπορούσε κανείς να ονομάσει “φυσικό, αστρικό και θεϊό” τα τρία βασίλεια που όρισε η σχολή σας ως: “φυσικό, πνευματικό και θεϊό”; Όλες αυτές οι εκδηλώσεις που έρχονται μετά από μια μύηση δεν θα ήταν του αστρικού βασιλείου; Και από τη στιγμή που κάποιος θα πατήσει το πόδι του σε αυτό το πεδίο, μήπως μπαίνει σε κοινωνία με τα όντα που το κατοικούν, τα περισσότερα από τα οποία αν μου επιτρέπεται σε ένα τέτοιο θέμα για να χρησιμοποιήσω μια ασήμαντη έκφραση, είναι κακή παρέα; Μήπως μπαίνει κανείς σε κοινωνία με όντα που μπορούν να βασανίσουν τον χειριστή που ζει ανάμεσα σε αυτό το πλήθος σε υπερβολικό βαθμό, σε σημείο να προκαλέσει απόγνωση και να εμπνεύσει την αυτοκτονία του, μάρτυρας ο Schropfer³⁷ και ο Κόμης του Cagliostro³⁸! Αναμφίβολα θα παραμείνουν περισσότερο ή λιγότερο αποτελεσματικά μέσα για τους μνημένους να προστατευτούν από οράματα. Αλλά γενικά, μου φαίνεται ότι αυτή η κατάσταση που βρίσκεται εκτός της τάξης που

³⁷ ΣτΜ: Johann Georg Schrepfer ή Johann Georg Schröpfer (1738; – 8 Οκτωβρίου 1774 στη Λειψία). Αμφιλεγόμενη έως περίεργη προσωπικότητα.

³⁸ ΣτΜ: Ο κόμης Alessandro Cagliostro υπήρξε μία αμφιλεγόμενη προσωπικότητα. Εκτός από τις αμφιλεγόμενες δραστηριότητές του και τα περίεργα χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς του, άφησε σημαντική παρακαταθήκη κυρίως όσον αφορά το Γυναικείο Τεκτονισμό.

καθιέρωσε η Πρόνοια μπορεί να έχει μάλλον επιβλαβείς παρά ευνοϊκές συνέπειες για την πρόοδό μας».

L.C.de Saint Martin και A. Cagliostro

Αυτό μας οδηγεί να δείξουμε πόσο ύποπτα αντιμετώπιζε ο Γάλλος Φωτισμένος τον απεσταλμένο των αδελφών Ναϊτών της Γερμανίας. Κανείς καλύτερος από τον L.C.de Saint Martin δεν μπορούσε να κρίνει την πραγματικότητα ορισμένων γεγονότων που παρήγαγε ο Cagliostro, των υψηλών επιρροών που μερικές φορές εκδηλώνονταν, αλλά και απεχθείς οντότητες που μερικές φορές δεν παρέλειπαν να κατακτήσουν το πνεύμα και τις ψυχές των βοηθών.

Cagliostro

Μάθε ότι ο δάσκαλός τους³⁹, παρά την ανέχεια της ηθικής του κατάστασης, είχε εργαστεί με το λόγο, και ότι είχε επίσης μεταδώσει στους μαθητές του τη Γνώση να εργάζονται με τον ίδιο τρόπο κατά τη διάρκεια της ύπαρξής του. Ένα τέτοιο παράδειγμα που έμαθα πριν από μερικά χρόνια, είναι αυτό που συνέβη στον καθαγιασμό της Αιγυπτιακής Τεκτονικής Στοάς της Λυών, στις 26 Ιουλίου 1556, σύμφωνα με τον υπολογισμό τους, ο οποίος όμως μου φαίνεται λάθος. Οι εργασίες κράτησαν τρεις μέρες, οι προσευχές πενήντα τέσσερις ώρες. Ήταν συγκεντρωμένα είκοσι επτά μέλη. Την ώρα που τα μέλη προσεύχονταν στον Αιώνιο για να εκδηλώσει την έγκρισή του με ένα ορατό σημάδι και ο Διδάσκαλος ήταν το κέντρο των τελετών, εμφανίστηκε ο Επανορθωτής και ευλόγησε τα μέλη της συνέλευσης. Είχε κατέβει σε ένα μπλε σύννεφο που χρησίμευε ως όχημα για αυτή την οπτασία. Σιγά σιγά υψώθηκε πάνω από αυτό το σύννεφο το οποίο από τη στιγμή που κατέβηκε από τον ουρανό στη γη είχε αποκτήσει μια τέτοια εκθαμβωτική λαμπρότητα που μια νεαρή παρουσία δεν θα μπορούσε να διατηρήσει τη φωτεινότητά της. Οι δύο μεγάλοι προφήτες και ο νομοθέτης του Ισραήλ έδειξαν σημάδια επιδοκιμασίας και καλοσύνης. Ποιος θα μπορούσε να αμφισβητήσει τη ζέση και την ευσέβεια των είκοσι επτά μελών; Ωστόσο, ποιος ήταν ο ιδρυτής της Στοάς και ο διοργανωτής, αν

³⁹ ΣτΜ: ο Cagliostro

και απουσίαζε από τις τελετές; Cagliostro! Αυτή η λέξη είναι αρκετή για να δείξει ότι το λάθος και οι μορφές που υιοθετήθηκαν μπορεί να είναι συνέπεια της καλής πίστης και των θρησκευτικών προθέσεων είκοσι επτά μελών που συγκεντρώθηκαν μαζί.

Μαρτινισμός και Υλισμός

Το επικίνδυνο έργο του Cagliostro δεν ήταν το μόνο που ο Louis Claude de Saint Martin προσπάθησε να καταπολεμήσει. Κατέβαλε επίσης κάθε προσπάθεια να πολεμήσει ενάντια στις προόδους των «φιλοσόφων» (όπως τους αποκαλούσαν) οι οποίοι προσπαθούσαν να επισπεύσουν την επανάσταση διαδίδοντας τις αρχές του αθεϊσμού και του υλισμού σε όλη την Ευρώπη. Ήταν οι Ναΐτες που ηγήθηκαν αυτού του τέλεια οργανωμένου κινήματος και το οποίο μας αποκαλύπτουν τα αποσπάσματα του Kirchberger⁴⁰: *«Προς το παρόν η απιστία έχει σχηματίσει μια πολύ καλά οργανωμένη λέσχη. Είναι ένα μεγάλο δέντρο που δίνει σκιά σε ένα σημαντικό μέρος της Γερμανίας, που δίνει κακούς καρπούς και που σπρώχνει τις ρίζες του μέχρι την Ελβετία. Οι αντίπαλοι της Χριστιανικής θρησκείας έχουν καλά εδραιωμένες τις σχέσεις τους, τους παρατηρητές τους και την αλληλογραφία τους. Σε κάθε τμήμα έχουν έναν επαρχιακό επικεφαλής που διευθύνει τους κάτω από αυτόν. Κατέχουν τις κύριες γερμανικές εφημερίδες. Αυτές οι εφημερίδες είναι το αγαπημένο ανάγνωσμα των κληρικών εκείνων που δεν τους αρέσει πλέον να μελετούν. Σε αυτές τις εφημερίδες επαινούν τα κείμενα με τα οποία συμφωνούν και κακομεταχειρίζονται άλλα. Αν ένας συγγραφέας θέλει να διαμαρτυρηθεί για αυτόν το δεσποτισμό, θα δυσκολευτεί να βρει έναν βιβλιοπώλη που θα αναλάβει το χειρόγραφο του. Ιδού τα μέσα για να ελεγχθεί το λογοτεχνικό μέρος. Αλλά υπάρχουν ακόμα πολλά για να εδραιώσουν τη δύναμή τους και να ταπεινώσουν τους υποστηρικτές του καλού σκοπού. Αν υπάρχει κάποια θέση δημόσιας εκπαίδευσης ή αν ένας κύριος χρειάζεται έναν εκπαιδευτή για τα παιδιά του, έχουν έτοιμα τρία ή τέσσε-*

⁴⁰ ΣτΜ: Nicolas Antoine Kirchberger (1739-1799). Βαρόνος του Liebistorf. Ελβετός οικονομολόγος και Πολιτικός. Αξιωματικός της Ολλανδικής υπηρεσίας. Παρ'ότι δεν ήταν συγγραφέας αλληλογραφούσε με πολλούς σημαντικούς της εποχής του. Είναι γνωστή η αλληλογραφία μεταξύ N.A.Kirchberger & L.C.d.S.Martin, η οποία πέρα από το κυρίως θέμα της (το Γάμο με την Ουράνια Σοφία...) περιγράφει και ένα περιστατικό με τον «ηγεμόνα του σκότους», το οποίο από μόνο του αποτελεί ολόκληρη διδασκαλία....

ρα άτομα που τα παρουσιάζουν ταυτόχρονα από διαφορετικές πλευρές. Και είναι σχεδόν πάντα σίγουροι για την επιτυχία. Έτσι είναι φτιαγμένο το Πανεπιστήμιο της Göttinga, το πιο διάσημο και δημοφιλές στη Γερμανία και όπου στέλνουμε τα παιδιά μας να σπουδάσουν.

»Καταφέρνουν ακόμη και να τοποθετήσουν τους συνεργάτες τους στα γραφεία των υπουργών, στα δικαστήρια της Γερμανίας. Τους έχουν στα δικαστήρια και στα συμβούλια των Πριγκίπων.

»Ένα άλλο σπουδαίο μέσο που χρησιμοποιούν είναι αυτό του Βασιλείου.....συκοφαντίας. Αυτό το μέσο είναι πολύ πιο εύκολο για αυτούς, καθώς οι περισσότεροι προτεστάντες κληρικοί είναι δυστυχώς οι πιο ζηλωτές αντιπρόσωποί τους. Και καθώς αυτή η τάξη έχει χίλιους τρόπους ανάμειξης παντού, μπορεί κατά βούληση να διαδώσει συγκλονιστικά νέα, πριν κάποιος μπορεί να έχει γνώση του θέματος και τον χρόνο να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Αυτός ο τερατώδης συνασπισμός κόστισε τριάντα πέντε χρόνια δουλειάς στον αρχηγό του, ο οποίος είναι ένας γέρος των γραμμάτων από το Βερολίνο και ταυτόχρονα ένας από τους πιο διάσημους βιβλιοπώλες στη Γερμανία. Από το 1765, διηύθυνε την πρώτη εφημερίδα αυτής της χώρας: ονομάζεται *Federico Nicolai*. Η «*Biblioteca Germanica*» έγινε αντικείμενο σφετερισμού, μέσω των παραγόντων της, από το πνεύμα της «*Λογοτεχνικής Εφημερίδας της Jena*», που είναι πολύ καλοδοσμεμένη και πωλείται σε χώρες όπου είναι γνωστή η γερμανική γλώσσα. Ο *Federico Nicolai* επηρέασε επίσης την «*Εφημερίδα του Βερολίνου*» και το «*Γερμανικό Μουσείο*», δύο έργα με μεγάλη εκτίμηση. Η πολιτική οργάνωση και οι συνδεδεμένες οργανώσεις σχηματίστηκαν αφού οι εφημερίδες είχαν επαρκώς σκορπίσει το δηλητήριό τους. Περπατούσαν αργά, με σίγουρο βήμα. Και, επί του παρόντος, η πρόοδός τους είναι τόσο τρομακτική και η επιρροή τους τόσο τεράστια που δεν υπάρχει πλέον καμία προσπάθεια που να μπορεί να αντισταθεί. Υπάρχει μόνον η Πρόνοια που έχει τη δύναμη να μας ελευθερώσει από αυτή τη μάλιστα.

»Στην αρχή, η πορεία των Νικολαϊτών ήταν πολύ προσεκτική. Συνέδεσαν τα καλύτερα μυαλά της Γερμανίας με την Καθολική Βιβλιοθήκη τους. Τα επιστημονικά άρθρα ήταν αξιοθαύμαστα και οι εκθέσεις θεολογικών εργασιών καταλάμβαναν πάντα ένα σημαντικό μέρος κάθε τόμου. Αυτές οι εκθέσεις συντάχθηκαν τόσο επιδέξια που οι καθηγητές μας στην Ελβετία τις συνιστούσαν σε δημόσιες ομιλίες στους νεαρούς κληρικούς

μας. Σιγά σιγά όμως έκαναν ένεση το δηλητήριο, έστω και με μεγάλη προσοχή. Αυτό το δηλητήριο ενισχύθηκε επιδέξια. Αλλά στο τέλος, πέταξαν τη μάσκα και, σε δύο από τις συνδεδεμένες εφημερίδες τους, αυτοί οι απατεώνες τόλμησαν να συγκρίνουν τον Θεϊκό μας Διδάσκαλο με το διάσημο απατεώνα των Τάρταρων. Αυτές οι φρικαλεότητες κυκλοφορούσαν ανάμεσά μας, χωρίς κανείς σε όλη την Ελβετία να δείξει το παραμικρό σημάδι δυσαρέσκειας. Έτσι, το 1790, πήρα το στυλό μου και σε ένα πολιτικό περιοδικό, που είχε μια σελίδα με διάφορα, προκάλεσα την αγανάκτηση του κοινού εναντίον αυτών των «φωτισμένων», κατοπτευτών ή εξερευνητών, όπως τους έλεγαν. Επέμεινα στη θηριωδία και τη βαθειά βλακεία αυτής της βλασφημίας. Αυτή τη στιγμή, αυτοί οι άνθρωποι κάνουν λιγότερο κακό με το γράψιμο παρά με τις σχέσεις και τις ίντριγκες και τις σπέκουλες θέσεων. Με τέτοιο τρόπο ώστε οι περισσότεροι από τους κληρικούς τους στην Ελβετία είναι διεφθαρμένοι μέχρι το μεδούλι των οστών τους. Από την πλευρά μου, κάνω ό,τι είναι δυνατόν για να καθυστερήσω τουλάχιστον την πορεία αυτών των ανθρώπων. Μερικές φορές τα καταφέρνω, μερικές φορές οι προσπάθειές μου είναι αδύναμες, γιατί είναι πολύ πονηροί και ο αριθμός τους ονομάζεται λεγεώνα».

Ο Louis Claude de Saint Martin και ο Τεκτονισμός

Αν ο Βιλλερμοζισμός βασιζόταν στον Τεκτονισμό για την πρόσληψη κατώτερων στελεχών, δεν συνέβαινε το ίδιο για το μεμονωμένο κίνημα του Louis Claude de Saint Martin. Αυτός αναζήτησε μόνο την ποιότητα χωρίς ποτέ να ανησυχεί για τους αριθμούς και ανέκαθεν έτρεφε μια περιφρόνηση ανάμεικτη με οίκτο για τις μικροσκοπικές ίντριγκες, τα μικροκαμώματα και την κακία των Τεκτονικών Στοών.

Ορισμένοι Τέκτονες, για τους οποίους η στολή συνιστά Γνώση⁴¹, φαντάστηκαν ότι ο L.C.de Saint Martin επεφύλασσε για το Διδάσκαλό του και το έργο του την ίδια αδιαφορία που επέδειξε για τις κατώτερες στοές. Είναι ένα λάθος που προέρχεται από τη σύγχυση του Πνευματικού Διαφωτισμού με τον (εκφυλισμένο) Τεκτονισμό. Για να δείξουμε σε ποια αφελή λάθη μπορούν να καταλήξουν όσοι κρίνουν χωρίς σοβα-

⁴¹ ΣτΜ: Και πάλι αναφέρεται στον εκφυλισμένο τμήμα του Τεκτονισμό όπου η αναζήτηση στολής έχει αντικαταστήσει την αναζήτηση γνώσης.

ρά ντοκουμέντα, δίνουμε ένα απόσπασμα από την αδημοσίευτη αλληλογραφία του L.C.de Saint Martin σχετικά με αυτό το ερώτημα:

«Σας παρακαλώ να παρουσιάσετε και να γίνει δεκτή η παραίτησή μου από την εσωτερική τάξη και να με διαγράψετε από όλα τα Τεκτονικά μητρώα και τους καταλόγους στους οποίους μπορεί να έχω εγγραφεί από το 1785. Οι ενασχολήσεις μου δεν μου επιτρέπουν πλέον να ακολουθήσω αυτή τη σταδιοδρομία, και δεν θα κουράσω με μια λεπτομερή περιγραφή των λόγων που με αναγκάζουν σε αυτό. Ξέρει καλά ότι αφαιρώντας το όνομά μου από τα μητρώα δεν θα κάνει κακό από τη στιγμή που δεν του είμαι χρήσιμος. Ξέρει, επιπλέον, ότι η ψυχή μου δεν έχει εγγραφεί ποτέ σε αυτό. Θα είμαστε πάντα όπως οι Cohen, θα είμαστε επίσης με τη μύηση.....» (Αδημοσίευτη επιστολή του L.C.de Saint Martin προς τον J.B.Willermoz, από το Στρασβούργο στις 4 Ιουλίου 1790. Από το αρχείο του Υπάτου Μαρτινιστικού Συμβουλίου).

Αυτό το απόσπασμα είναι κατατοπιστικό από πολλές απόψεις.

Κατ' αρχάς μας δίνει ότι ο L.C.de Saint Martin ενεγράφη σε τεκτονικό μητρώο μόλις το 1785, απεχώρησε δε από το περιβάλλον του Τεκτονισμού το 1790. Όπως όλοι οι Γάλλοι Φωτισμένοι, είχε αρνηθεί να λάβει μέρος στη συνέλευση που διοργάνωσαν οι Φιλαλήθεις και ξεκίνησε στις 15 Φεβρουαρίου 1785. Όχι μόνον οι Γάλλοι Φωτισμένοι, αλλ' επίσης ο Mesmer, απεσταλμένος ενός κέντρου Γερμανικού Πνευματικού Διαφωτισμού, και όλα τα μέλη του Φιλοσοφικού Σκωτικού Τύπου αρνήθηκαν να συμμετάσχουν σ' αυτήν τη συνέλευση, όπου ο Cagliostro εκλήθη να αποδείξει τους ισχυρισμούς του.

Εάν ο L.C.de Saint Martin επανέφερε τον Ελευθεροτεκτονισμό στον αληθινό του ρόλο, δεν έπαυσε ποτέ να πραγματοποιεί πολλές ατομικές μυσείες. Ένας από τους μαθητές του, ο Gilber, έγινε αργότερα μαθητής του Antoine Fabre d'Olivet. Ένας άλλος από τους άμεσους μαθητές του, ο M. de Chaptal, ήταν ο παππούς του H. Delaage, πράγμα το οποίο μας δίνει τη δυνατότητα να παρακολουθήσουμε ιστορικά τα ίχνη του Μαρτινιστικού Τάγματος στην Γαλλία χωρίς καμία διακοπή. Ένα δε από τα έργα του Ιππότη Arson μας δείχνει μία πολύ σοφή και πλήρως λειτουργική οργάνωση των Μαρτινιστών τον Ιανουάριο του 1818, δηλαδή μετά τον θάνατο του L.C.de Saint Martin και του J.B.Willermoz.

Απόψεις για το Μαρτινισμό

«Ο αριθμός των Μαρτινιστών Ελευθεροτέκτων που αντιτάχθηκαν στην πρόοδο της επικρατούσας αναρχίας⁴² ξεπερνά κατά πολύ τον αριθμό εκείνων που την ευνόησαν. Το 1789, ο σεβάσμιος μιας Μαρτινιστικής Στοάς⁴³ του Dauphiné⁴⁴, μαθαίνοντας ότι κάποιοι απατεώνες είχαν ενωθεί με αγρότες εξεπατημένους από ψεύτικες εντολές του βασιλιά, για να λεηλατήσουν και να κάψουν τα σπίτια των ευγενών στην ύπαιθρο, έκανε κάθε δυνατή προσπάθεια για να σταματήσει τη λεηλασία. Προσπάθησε να εμφυσησει στους άλλους το ζήλο του για τη διατήρηση των δικαιωμάτων ιδιοκτησίας. Δεν συνέβαλε απλώς στις αυστηρές εντολές που δόθηκαν κατά των εμπρηστών και των κλεφτών. Ο ίδιος ηγήθηκε της ένοπλης δύναμης, πολέμησε μαζί της και πάντα έδειχνε τόση επινοητικότητα στις πράξεις όσο και αγνότητα στις αρχές».

Η Γνώμη του Joseph de Maistre⁴⁵

Για τουλάχιστον σαράντα χρόνια ο Joseph de Maistre ήταν σε στενές σχέσεις με τους Μαρτινιστές και άλλους μυστικιστές: Διείδυσε στο πνεύμα τους, τις θεωρίες και τα σχέδιά τους. Αναμφίβολα, τους κατηγορήσε για απέχθεια για την εξουσία και για προσκόλληση στις Ωριγενιστικές απόψεις⁴⁶. Αλλά θα είχε διαμαρτυρηθεί αν ήταν Σατανιστές ή

⁴² ΣτΜ: Αφορά την πολιτικοκοινωνική αναρχία. Με την ευκαιρία αναφέρουμε την αντιτιπαραβαλλόμενη έννοια της επονομαζόμενης Συναρχίας. Η Συναρχία, σαν έννοια διαμετρικά αντίθετη απ' αυτήν της Αναρχίας, αποτέλεσε το όραμα για ένα σύστημα σύνδεσης και συγκέντρωσης όλων των εξουσιών σε ένα παγκόσμιο πνευματικό κέντρο, το οποίο μέσα από μια αριστοκρατική ελίτ θα ρύθμιζε και θα κινούσε τα νήματα απ' το παρασκήνιο με τη μορφή μιας αόρατης αδελφότητας εκλεκτών. Αυτός που επινόησε τον όρο Συναρχία ήταν ο Γάλλος πολιτικός αναλυτής, αποκρυφιστής, συγγραφέας και ιστορικός Joseph Alexandre Saint-Yves Marquis d'Alveydre, ο οποίος και επηρεάστηκε απ' την Πολιτεία του Πλάτωνα για να δώσει μια νέα γαιωπολιτική οπτική στην παράξενη ουτοπία του.

⁴³ ΣτΜ: Ο Μαρτινισμός χρησιμοποιεί για τα Εργαστήριά του τον όρο «Στοά» ή «Κολέγιο» ή «Ομάδα». Το πρώτο συνήθως αποφεύγεται για να μην συγγέεται με τον Τεκτονισμό.

⁴⁴ ΣτΜ: Πρώην επαρχία της νοτιοανατολικής Γαλλίας.

⁴⁵ ΣτΜ: Joseph de Maistre (1753-1821). Ήταν μια βασική μορφή του Αντί-Διαφωτισμού. Γαλλόφωνος φιλόσοφος, συγγραφέας, δικηγόρος και διπλωμάτης της Σαβοΐας, ο οποίος υποστήριζε την κοινωνική ιεραρχία και μοναρχία κατά την περίοδο αμέσως μετά τη Γαλλική Επανάσταση.

⁴⁶ ΣτΜ: Απόψεις των οπαδών του Ωριγένη. Το πλήρες όνομά του ήταν Ωριγένης Αδαμάντιος. Υπήρξε μια από τις σημαντικότερες μορφές των πρωτοχριστιανικών χρόνων. Πολέμησε τον Γνωστικισμό. (Η διερεύνηση της πρώιμης μορφής του Γνωστικισμού έγινε από τους εχθρούς του,

Εωσφοριστές αυτοί οι μυστικοί χριστιανοί τους οποίους γνώριζε από κοντά,.

«Είναι λυπηρό το γεγονός ότι στη Γαλλία υπήρξαν λαϊκοί και ακόμη και ιερείς που αγνοούσαν τον χαρακτήρα του Μαρτινισμού ώστε να τον συγχέουν με τις πιο παράλογες σύγχρονες αιρέσεις». (Saturninus: Joseph de Maistre et les Martinistes, Initiation, τόμος ΙΙΙ^ο)

Δεν πρέπει να συγχέουμε τους Γερμανούς Illuminati, μαθητές του Weishaupt και μανιώδεις ισοπεδωτές, με τον *«ενάρετο μαθητή του L.C. de Saint Martin που όχι μόνο ομολογεί τον Χριστιανισμό, αλλά εργάζεται για να ανέβει στα υπέροχα ύψη αυτού του θεϊκού νόμου»*. (J. de Maistre· XI Entretien που αναφέρεται από τον Saturninus)

Αυτοί οι άνθρωποι της επιθυμίας.... ισχυρίζονται ότι υψώνονται στην υπέρτατη γνώση των πρώτων χριστιανών.

Ο Honoré de Balzac⁴⁷ και οι Μαρτινιστές

Το παρακάτω περίεργο απόσπασμα μας αποκαλύπτει ότι ο Balzac είχε μάθει, σχεδόν σίγουρα, κατά τη διάρκεια της μύησης, την πραγματική διαδοχή του Μαρτινιστικού Τάγματος:

«Η μυστική θεολογία περιελάμβανε το σύνολο των «θεϊκών αποκάλυψεων» και την εξήγηση των μυστηρίων. Αυτός ο κλάδος της αρχαίας θεολογίας έχει μείνει τιμητικά κρυφά ανάμεσά μας.

Ο Jacob Böhme, ο Em. Swedenborg, ο Martinez de Pasqually, ο L.C.de Saint Martin, ο Molinos, οι κυρίες Guyon, Bouregnou και Krudener, η μεγάλη αίρεση των Ecstatics, αυτή των Φωτισμένων, σε διάφορες περιόδους, διατήρησαν επάξια τα δόγματα αυτής της Γνώσης, της οποίας η σκοπός της έχει κάτι το τρομακτικό και γιγάντιο». (Honoré de Balzac: Τα απαγορευμένα)

τους πρώτους διαμορφωτές του επίσημου "ορθόδοξου" χριστιανικού δόγματος της εποχής όπως ο Κλήμης, ο Ωριγένης και ο Ειρηναίος)

⁴⁷ ΣτΜ: Honoré de Balzac. (1799 –1850). Γάλλος λογοτέχνης επηρεασμένος από το Μαρτινισμό του πρώτου μισού του 19ου αιώνα. Συγκαταλέγεται στους θεμελιωτές του ρεαλισμού στην ευρωπαϊκή λογοτεχνία, ενώ θεωρείται και ένας από τους σημαντικότερους μυθιστοριογράφους όλων των εποχών.

Ένωση Μαρτινιστών και Ροδόσταυρων

«Η τάση αυτών των τελευταίων Ροδόσταυρων είναι να συγχωνεύουν την Καμπολιστική θεωρία της εκπόρευσης με τα δόγματα του Χριστιανισμού, μια τάση που προετοιμάζει το δρόμο για την ένωση των Ροδόσταυρων με τους Μαρτινιστές και τους Φωτισμένους». (Κ. Kieswetter: Ιστορία του Τάγματος R+C)

Ο σύγχρονος Μαρτινισμός

Η Γαλλία, η οποία στα θέματα του Αόρατου, είναι η μεγαλύτερη κόρη της Ευρώπης και η οποία, κατά συνέπεια, πρέπει να διατηρεί πάντα το κέντρο του μυητικού πνεύματος, είχε δει τις περισσότερες Τεκτονικές Στοές να απομακρύνονται από κάθε πνευματική προσπάθεια, προκειμένου να εγκλωβιστούν στους άθλιους συμβιβασμούς της πολιτικής και να κατεβαίνουν όλο και πιο χαμηλά μέχρι να γίνουν κέντρα αθεΐας και υλισμού.

Εγκαταλείποντας τη μελέτη των συμβόλων που επρόκειτο να μεταδώσουν στις επόμενες γενιές, διεξάγοντας με το πρόσχημα του αντικληρικαλισμού, έναν αδιάκοπο πόλεμο ενάντια σε κάθε ευγενή πεποίθηση και κάθε αναζήτηση του ιδανικού στην ανθρωπότητα, οι Γάλλοι Τέκτονες έγιναν γρήγορα ανάξιοι να συγκαταλέγονται στα μέλη της μεγάλης Οικουμενικής Τεκτονικής οικογένειας.

Τότε ήταν που οι Κύριοι του Αόρατου διηύθυναν τη μεγάλη ιδεαλιστική αντίδραση και παρείχαν στο Μαρτινισμό τα μέσα για να λάβει σημαντική επέκταση.

Ακριβώς όπως ο Martinez de Pasqually είχε υιοθετήσει τη φιλοσοφία του Em. Swedemborg ως το μέσο με το οποίο επρόκειτο να δράσει, όπως οι L.C.de Saint Martin και J.B.Willermoz είχαν δημιουργήσει τις απαραίτητες προσαρμογές, έτσι και ο σύγχρονος Μαρτινισμός έπρεπε να προσαρμοστεί στο περιβάλλον και στην εποχή, διατηρώντας όμως τον παραδοσιακό χαρακτήρα και πρωταρχικό πνεύμα. Η προσαρμογή συνίστατο πάνω από όλα στη στενή ένωση του έργου του L.C.de Saint Martin με αυτό του J.B.Willermoz. Έτσι οι «Ελευθεροί Μυητές»⁴⁸ δη-

⁴⁸ ΣτΜ: Στο Μαρτινισμό, η ιδιότητα του Μυητή, παρέχει στον κάτοχό της εκείνη την ελευθερία δράσης που κρίνεται απαραίτητη προκειμένου να μεταδώσει το Μαρτινιστικό ιδεώδες. Γιαυτό το

μιουργώντας άμεσα άλλους Μητέες και αναπτύσσοντας το Τάγμα μέσα από ατομική δράση, υπερπροσδιόρισαν το έργο του Saint-Martin.

Όμως οι ομάδες των Μνημένων και των Μνητών που διέπονταν από ένα ενιαίο κέντρο και διατάσσονταν ιεραρχικά, χαρακτηρίζαν το Βιλλερμοζισμό και έπρεπε να αποτελέσουν αντικείμενο ιδιαίτερης προσοχής.

Ιδού γιατί ο σύγχρονος Μαρτινισμός θεσμοθέτησε, παράλληλα με τους Ελεύθερους Μητέες, το Ύπατο Συμβούλιο, επικουρούμενο από τους Γενικούς Αντιπροσώπους και τους Ειδικούς Αντιπροσώπους, το οποίο διοικούσε τις Στοές και τις Ομάδες που είναι σήμερα διάσπαρτες σε όλη την Ευρώπη και τις δύο Αμερικανικές Ηπείρους.

Χωρίς να ζητά καμία αμοιβή, ούτε δικαιώματα εισδοχής, χωρίς να απαιτεί καμία καταβολή εκτός από μια μικρή συνεισφορά στα γενικά έξοδα, ο Μαρτινισμός παρέμεινε πιστός στο πνεύμα και την προέλευσή του, καθιστώντας την υλική φτώχεια πρώτο κανόνα⁴⁹.

Με αυτόν τον τρόπο μπόρεσε να αποφύγει όλες τις ενοχλητικές ερωτήσεις περί χρημάτων που έχουν προκαλέσει καταστροφές σε ορισμένους σύγχρονους Τεκτονικούς οργανισμούς. Και έτσι μπόρεσε να απαιτήσει από τα μέλη του συνεχή πνευματική εργασία, ιδρύοντας σχολές, αποδίδοντας βαθμούς αποκλειστικά κατόπιν αξιολόγησης και ανοίγοντας τις πόρτες του σε όλους με την προϋπόθεση να επιδείξουν οποιοδήποτε πνευματικό ή ηθικό πλούτο απορρίπτοντας τους ράθυμους και στενοκέφαλους που νόμιζαν ότι θα έφταναν κάπου μέσω χρημάτων.

Ο Μαρτινισμός αγνοεί την ακτινοβολία μη εισπράττοντας τέλη, αγνοεί τον «κορμό της χήρας»⁵⁰ και οι ηγέτες του καλούνται μόνο να δικαιολογήσουν τον τίτλο τους συμμετέχοντας, σύμφωνα με το βαθμό τους, στη γενική ανάπτυξη του Τάγματος.

λόγο πολλές φορές ο Μητής του Μαρτινισμού (ιδιαίτερος βαθμός) αποκαλείται «Ελεύθερος Μνητής» ή $L^{\circ}I^{\circ}$ δίπλα από την ένδειξη $S^{\circ}I^{\circ}$ (Ανώτερος Άγνωστος)

⁴⁹ ΣτΜ: Στους γνήσιους Μνητικούς Οργανισμούς, όπως παρέμεινε στη μεγάλη του πλειοψηφία ο Μαρτινισμός, η οποιαδήποτε μνητική εξέλιξη απαγορεύεται αυστηρά να συνδεθεί με οποιοδήποτε χρηματικό αντίτιμο για οποιοδήποτε λόγο.

⁵⁰ ΣτΜ: Θεσμός είσπραξης μικροποσών κατά το πέρας Τεκτονικών συνεδριάσεων τα οποία προορίζονται αποκλειστικά για βοήθεια σε πάσχοντες ή ευρισκόμενους σε ένδεια.

Μαρτινιστική διαδοχή:

L. C. de S. Martin, M. de Chaptal, H. Delaage⁵¹

Το πέρασμα των Μαρτινιστών στις ομάδες που επρόκειτο να τους δώσουν μία επέκταση της παρούσας εποχής έγινε μέσω ενός σεμνού Εσωτεριστή που ήταν πάντα πιστός σε δύο μεγάλες αρχές: τη διατήρηση της Μυητικής παράδοσης του πνευματισμού, που χαρακτηρίζεται από την Τριαδικότητα και την υπεράσπιση του Χριστού έξω από κάθε αίρεση. Είναι οι χαρακτήρες του *Αγνώστου* στον οποίο έχουν εμπιστευθεί την ιερή κατάθεση και ο Henri Delaage, αφού είναι αυτός που έχουμε να κάνουμε, προτίμησε να παραμείνει πιστός στη μύησή του παρά να ιδρύσει μια μη παραδοσιακή αίρεση όπως έκανε ο Allan Kardec (ψευδώνυμο του Rivail)⁵².

«Αστρονομική Εταιρεία της Γαλλίας

»Παρίσι, 19 Ιανουαρίου 1899

»Αγαπητέ γιατρέ,

»Δεν δυσκολεύομαι να σας επαναλάβω σήμερα γράφοντας αυτό που σας είπα πρόσφατα δυνατά για τον Henri Delaage. Είχα συχνές σχέσεις μαζί του από το 1860 έως το 1870 και θυμάμαι ότι μου μιλούσε συχνά για τον παππού του τον υπουργό Chaptal και για τον Saint Martin που γνώριζε προσωπικά ο παππούς του. Είχε ασχοληθεί, με μαζί με τον Matter, με τη διδασκαλία του Μαρτινισμού, πάνω στην οποία αυτός ο τελευταίος συγγραφέας έχει δημοσιεύσει ένα έργο στο βιβλιοπωλείο της Ακαδημίας Didier όπου τον έχω συναντήσει μερικές φορές».

Υπογραφή: Flammarion⁵³

Στον Δρ G. Encausse

⁵¹ ΣτΜ: Henri Delaage (1825-1882). Συγγραφέας και Μαρτινιστής μνημένος από τον Barnois.

⁵² ΣτΜ: Allan Kardec, (3 Οκτωβρίου 1804 - 31 Μαρτίου 1869) ήταν το ψευδώνυμο που χρησιμοποίησε ο Γάλλος εκπαιδευτικός Hippolyte Léon Denizard Rivail κατά τη διάρκεια της εργασίας του στον πνευματισμό.

⁵³ ΣτΜ: Nicolas Camille Flammarion. (1842-1925). Γάλλος αστρονόμος, συγγραφέας και μεγάλος εκλαϊκευτής της επιστήμης του. Από το 1867 ως τον θάνατό του, ο Φλαμμαριόν παρουσίασε 60 ανακοινώσεις στη Γαλλική Ακαδημία, καλύπτοντας πολλούς κλάδους της Αστρονομίας. Μεγάλο μέρος των μελετών του παρουσιάστηκε στο εννεάτομο έργο του *Αστρονομικές μελέτες*. Το 1880 κυκλοφόρησε η «Λαϊκή Αστρονομία» (*Astronomie Populaire*), που επισκίασε με την τεράστια επιτυχία της όλα τα άλλα έργα του.

Επιπλέον, εδώ είναι δύο άλλα πολύ χαρακτηριστικά αποσπάσματα του Delaage σχετικά με την προέλευση της προσωπικής του μύησης:

«Άνθρωπε της παράδοσης, συνδεόμαστε με όλες τις δυνάμεις της καρδιάς μας με τους υψηλούς θεσμούς του Χριστιανισμού. Η παράδοση ή η βαθιά γνώση του Θεού, του ανθρώπου και της φύσης είναι πάρα πολύ απαραίτητη από όλους τους λαούς. Ο άνθρωπος στον οποίο αποκαλύφθηκε κατά τη μύηση και που αρχίζει να την αποκαλύπτει για να την κάνει ορατή σε όλα τα μάτια, χειροπιαστή σε όλα τα χέρια, πρέπει να ασχοληθεί με την επιλογή συμβόλων, αλληγοριών, μύθων που σχετίζονται με τα έθιμα, τη φύση, τη γνώση του ανθρώπου που φιλοδοξεί να προικίσει με το πολύτιμο όφελος της Αλήθειας. Διαφορετικά, η αποκάλυψη δεν θα αποκαλύψει τίποτα στη νοημοσύνη ή στην καρδιά. Επιπλέον, αν υπάρχει κάτι ικανό να ζαλίσει έναν άνθρωπο και να τον κάνει τέλειο ηλίθιο, είναι το να βάλει σύμβολα στα χείλη του και μπροστά στα μάτια του των οποίων το νόημα δεν αντιλαμβάνεται, αφού, όταν η νοημοσύνη παίρνει εντολή να κρατά ακατανόητα πράγματα μέσα στη μνήμη της, αναπόφευκτα επιβάλλει στο πνεύμα την εντολή να αυτοκτονήσει».

»Εχουμε γενικά δηλώσει ότι στην αρχή του κόσμου η αμαρτία είχε σκληραγωγήσει τον άνθρωπο περιπλέκοντας την ψυχή με περιορισμένα και υλικά όργανα που θα μπορούσαν να τη βάλουν σε σχέση με τα πεπερασμένα πλάσματα της γης, αλλά πολύ περιορισμένα για να του επιτρέψουν να είναι, όπως ήταν πριν την πτώση, σε άμεση σχέση με τον Θεό. Έτσι προκύπτει ο αγώνας του Μνημένου ενάντια στα στοιχεία της Φύσης, υψωμένος ενάντια στον έκπτωτο άνθρωπο: Τη γη πάνω στην οποία θριαμβεύει διεισδύοντας στους κόλπους της. Το νερό, διασχίζοντας το. Τη φωτιά, που περνά μέσα από αυτήν. Τον αέρα, παραμένοντας εκεί απαθής αιωρούμενος. Έτσι προκύπτει και ο αγώνας με τη σάρκα του που με νηστεία και αγνότητα μετατρέπει σε σκλαβιά. Τέλος, η αναγέννηση της ψυχής του στη δύναμη και το φως της ζωής».

Λίγους μήνες πριν από το θάνατό του, ο Η. Delaage θέλησε να παραδώσει σε άλλον τη φύτρα που του είχαν εμπιστευτεί και από την οποία δεν πίστευε ότι μπορούσε να βγάλει καρπό. Επρόκειτο για φτωχή κατάθεση, αποτελούμενη από δύο γράμματα και λίγα σημεία, μία περίληψη του δόγματος της μύησης και του Τριαδικού που είχε φωτίσει τα έργα του Η. Delaage. Αλλά το Αόρατο ήταν παρόν και ήταν το ίδιο που

ανέλαβε να επανασυνδέσει τα έργα με την πραγματική τους προέλευση και να επιτρέψει στον H. Delaage να εμπιστευτεί τη φύτρα του σε μια γη όπου θα μπορούσε να αναπτυχθεί.

Οι πρώτες προσωπικές μηήσεις, σίγουρα Τυπικές με προφορική μετάδοση λέξεων και σημείων, έγιναν από το 1884 έως το 1885 στη rue Rochechouart. Από εκεί μεταφέρθηκαν στην rue Strasbourg όπου είδαν το φως οι πρώτες ομάδες. Η πρώτη Στοά ιδρύθηκε στην rue Pigalle, όπου μνήθηκε ο Arthur Arnold και έτσι εμπλέχθηκε σε ένα μονοπάτι που έμελλε να τον απομακρύνει οριστικά από τον υλισμό. Στη συνέχεια, η Στοά μεταφέρθηκε σε ένα διαμέρισμα στην rue de la Tour d'Auvergne όπου οι μνητικές συνεδριάσεις ήταν συχνές και καρποφόρες από πνευματικής πλευράς. Τα τετράδια⁵⁴ είδαν το φως (1887-1890) και τότε ήταν που ο Stanislas de Guaita⁵⁵ εκφώνησε τον όμορφο μνητικό λόγο του. Από τότε, η πρόοδος ήταν πολύ γρήγορη.

Στη συνέχεια είδε το φως η εσωτερική ομάδα, η βιβλιοθήκη του Merveilleux, η οποία δημιουργήθηκε και διευθύνθηκε από έναν πτυχιούχο νομικής και ιδρυτικό μέλος της Στοάς, τον Lucien Chamuel⁵⁶, και το 1891 ιδρύθηκε το Ύπατο Συμβούλιο του Μαρτινιστικού Τάγματος με μια αίθουσα που προοριζόταν για συνεδριάσεις και μηήσεις, στη via Treviso 29, στη συνέχεια στη via Bleue και τέλος στη via Savoia.

Στη συνέχεια το Τάγμα δημιούργησε αντιπροσώπους και Στοές πρώτα στη Γαλλία και σε διάφορες ευρωπαϊκές χώρες, μετά στις δύο Αμερικανικές Ηπείρους, στην Αίγυπτο και στην Ασία. Όλα αυτά έχουν επιτευχθεί χωρίς ποτέ ένας Μαρτινιστής να καταβάλλει χρήματα και χωρίς ποτέ μια Στοά να πληρώσει τίποτα στο Ύπατο Συμβούλιο. Οι ιδρυτές έχουν αφιερώσει όλα τα κέρδη τους στο έργο τους και ο Παράδεισος τους έχει ανταμείψει επάξια για τις προσπάθειές τους.

⁵⁴ ΣτΜ: «Τετράδια» στα Μαρτινιστικά Τάγματα ονομάζονται τα Εγχειρίδια Διδασκαλίας που παραλαμβάνει ο μωύμενος, καθότι τα Τυπικά παραμένουν πάντοτε εμπιστευμένα στο Μνητή.

⁵⁵ ΣτΜ: Stanislas de Guaita. (1861-1897). Γάλλος Εσωτεριστής, Ροδόσταυρος, Μυστικιστής. Μέλος του πρώτου Υπάτου Συμβουλίου του Μαρτινιστικού Τάγματος. Το 1888 είχε δημιουργήσει στο Παρίσι το Καθβαλιστικό Τάγμα του Ρόδου και Σταυρού (K R+C), στο Ύπατο Συμβούλιο του οποίου συμπεριέλαβε, μεταξύ των 12 μελών του, τους Gerard Encausse (Papus), Josephin Peladan, Augustin Chaboussau, Marc Haven, Yvon le Loup (Sedir) και τον ηγούμενο Alta.

⁵⁶ ΣτΜ: Lucien Chamuel. Ψευδώνυμο του Lucien Mauchel. Εσωτεριστής, Μαρτινιστής, Ροδόσταυρος. Μέλος του πρώτου Υπάτου Συμβουλίου του Μαρτινιστικού Τάγματος. Επίσκοπος της Γνωστικής Εκκλησίας (Tau Bardesane).

Αυτό που διακρίνει ιδιαίτερα τη μύηση του Martinez de Pasqually είναι η εμφάνιση, από τον πρώτο βαθμό των Cohen, του τριαδικού. Υπάρχουν τρεις στήλες διαφορετικών χρωμάτων, όπου κυριαρχεί ένα μεγάλο φως. Αυτό το τριαδικό, ενοποιημένο στο τετραδικό, αναπτύσσεται αρμονικά στους άλλους βαθμούς. Στο δεύτερο βαθμό, παρουσιάζεται στον αποδέκτη η ιστορία της πτώσης και της επανένταξης και οι ακόλουθοι βαθμοί χρησιμεύουν για να επιβεβαιώσουν τη συμφιλίωση του πλάσματος με το Δημιουργό του.

Όλες αυτές οι λεπτομέρειες είναι απαραίτητες αφού τα σύγχρονα τετράδια του Μαρτινισμού τυπώθηκαν το 1887 και μόνο οκτώ χρόνια αργότερα οι αρχαίες κατηχήσεις των Στοών της Λυών έφτασαν στο Ύπατο Συμβούλιο για να καταδείξουν την ακεραιότητα της παράδοσης από τον Martinez de Pasqually μέχρι σήμερα.

Χαρακτήρας του σύγχρονου Μαρτινισμού

Προερχόμενος άμεσα από τον Χριστιανικό Διαφωτισμό, ο Μαρτινισμός έπρεπε να υιοθετήσει τις αρχές του. Γι' αυτό οι διορισμοί γίνονται αποκλειστικά από πάνω προς τα κάτω, ο Πρόεδρος του Τάγματος ορίζει τη Διοικούσα Επιτροπή, η οποία ορίζει τα μέλη του Ύπατου Συμβουλίου και τους Γενικούς Αντιπροσώπους και διαχειρίζονται τα τρέχοντα θέματα. Οι Γενικοί Αντιπρόσωποι διορίζουν τους επικεφαλής των Στοών που ορίζουν τους δικούς τους αξιωματικούς και είναι Διδάσκαλοι στις Στοές τους. Όλες οι λειτουργίες επιθεωρούνται απευθείας από το Ύπατο Συμβούλιο μέσω των βασικών Επιθεωρητών και των Μυστικών Επιθεωρητών.

Αυτή είναι η σύνοψη αυτής της οργάνωσης που μπόρεσε, χωρίς χρήματα, να επεκταθεί αρκετά και να αντισταθεί μέχρι σήμερα σε όλες τις απόπειρες μονοπώλησης που επιχειρούνται διαδοχικά από διάφορες ομολογίες και κυρίως από τον ενεργό κληρικαλισμό. Το Τάγμα έχει αντισταθεί σε όλα, ακόμα και στη συκοφαντία που όριζε τα μέλη του ως απεσταλμένους των Ιησουιτών και υποστηλώματα της κόλασης ή μαύρους μάγους.

Κάθε φορά οι ηγέτες απέτρεπαν τις προσπάθειες που γινόντουσαν και ενήργησαν με μέσα για να τις αποφύγουν και κάθε φορά η επιτυχία ήρθε να επιβεβαιώσει την υψηλή προέλευση των υποδείξεων που παρέ-

χονται. Έτσι, ο Μαρτινισμός επανενώθηκε μέσω των ηγετών του στο Ύπατο Συμβούλιο με τον Χριστιανικό Διαφωτισμό. Στο σύνολό του, το Τάγμα είναι πάνω απ' όλα μια σχολή ηθικής Ιπποσύνης που προσπαθεί να αναπτύξει την πνευματικότητα των μελών του με τη μελέτη του άορατου κόσμου και των νόμων του, με την άσκηση αφοσίωσης και πνευματικής βοήθειας και με τη δημιουργία σε κάθε πνεύμα μιας πίστης που είναι τόσο σταθερή όσο και βασισμένη στην παρατήρηση και την Γνώση.

Ο Μαρτινισμός λοιπόν αποτελεί έναν Ιπποτικό αλτρονισμό που αντιτίθεται στον εγωιστικό νόμο των υλικών ορέξεων, μία σχολή στην οποία μαθαίνει κανείς να αποδίδει στα χρήματα την πραγματική τους αξία ως κοινωνικού αίματος, και να θεωρεί το Μαρτινισμό θεϊκή επιρροή, τελικά ένα κέντρο στο οποίο μαθαίνει κανείς να παραμένει απαθής μπροστά στους θετικούς ή αρνητικούς ανεμοστρόβιλους που αναστατώνουν την κοινωνία. Αποτελώντας τον πραγματικό πυρήνα αυτού του ζωντανού πανεπιστημίου που μια μέρα θα ξαναφτιάξει το πάντρεμα της επιστήμης χωρίς διχασμό με την πίστη χωρίς επίθετο, ο Μαρτινισμός προσπαθεί να γίνει αντάξιος του ονόματός του δημιουργώντας λύκεια μεταφυσικών και φυσιολογικών επιστημών που περιφρονητικά αποκλείστηκαν από την κλασσική διδασκαλία με το πρόσχημα ότι είναι κρυμμένες.

Έτσι, οι εξετάσεις που καθιερώθηκαν σε αυτές τις σχολές επικεντρώνονται στο συμβολισμό όλων των παραδόσεων και όλων των μυήσεων, στα Εβραϊκά κλειδιά και στα στοιχεία της Σανσκριτικής γλώσσας, τα οποία επιτρέπουν στους Μαρτινιστές που έχουν υποβληθεί σε αυτές τις αξιολογήσεις να εξηγήσουν την Παράδοσή τους σε πολλούς Τέκτονες των υψηλών βαθμών και να αποδείξουν ότι οι απόγονοι των Φωτισμένων παρέμειναν αντάξιοι της καταγωγής τους.

Τέτοιος είναι ο χαρακτήρας του Μαρτινισμού και είναι κατανοητό ότι είναι αδύνατο να τον βρει κανείς αναπόσπαστο σε οποιοδήποτε μέλος του Τάγματος που αντιπροσωπεύει μια ιδιαίτερη προσαρμογή αυτών των γενικών σκοπών.

Αυτή όμως η εποχή του σκεπτικισμού, της λατρείας της υλικής τύχης και του αθεϊσμού χρειαζόταν αναγκαστικά μια αληθινά Χριστιανική αντίδραση, ανεξάρτητα από όλους τους κληρικούς, καθολικούς ή

προτεστάντες, και συνδεδεμένη πάνω απ' όλα με την Γνώση η οποία, σε όλες τις χώρες όπου έχει διεισδύσει, ο Μαρτινισμός έχει σώσει πολλές ψυχές από αμφιβολία, απόγνωση και αυτοκτονία. Έφερε επίσης πίσω στην κατανόηση του Χριστού πολλές ψυχές τις οποίες οι κληρικαλικοί ελιγμοί και ο σκοπός τους για τη λατρεία του Καίσαρα είχαν απομακρύνει από κάθε πίστη.

Μετά από αυτό, είτε συκοφαντηθεί, είτε κατηγορηθεί είτε αφορισθεί ο Μαρτινισμός, ποιος νοιάζεται! Το Φως περνά επίσης μέσα από βρώμικο γυαλί και φωτίζει όλο το φυσικό, ηθικό και πνευματικό σκοτάδι.

Οι πολέμιοι του Μαρτινισμού και οι αντιρρήσεις τους

Παρά τους αδύναμους υλικούς πόρους του, η πρόοδος του Μαρτινιστικού Τάγματος ήταν ταχεία και σημαντική. Έτσι η επιτυχία του ξεσήκωσε τρία είδη αντιπάλων:

1) Τους άθεους υλιστές που αντιπροσωπευόντουσαν πολύ καλά από τη Μεγάλη Ανατολή της Γαλλίας (G.O.d.F.)⁵⁷.

2) Τους κληρικούς

3) Όλους τους οργανισμούς και τα μεμονωμένα άτομα που πολεμούν τον Χριστό και επιδιώκουν να υποτιμήσουν το έργο Του, φανερά ή κρυφά.

Εξ ου και ένα συνονθύλευμα αντιρρήσεων και συνεπαγόμενων που είναι απαραίτητο να υποδειχθούν στα μέλη του Τάγματος για να τους δοθεί η ευκαιρία να ακυρώσουν αυτούς τους αντιπάλους.

Υλιστές

Οι υλιστές, αφού κατηγόρησαν τους Μαρτινιστές ότι είναι Ιησούιτες, αλλοτριωμένοι, «ονειροπόλοι μιας άλλης εποχής που δεν μπορούσαν

⁵⁷ ΣτΜ: Η Μεγάλη Ανατολή της Γαλλίας (Grand Orient de France) είναι ένα από τα μεγαλύτερα Τεκτονικά Τάγματα στον Ευρωπαϊκό χώρο. Για πολιτικούς λόγους εγκατέλειψε τον παραδοσιακό τρόπο λειτουργίας του Τεκτονισμού οδηγώντας τον σχεδόν από την απαρχή της λειτουργίας του σε μία εκκοσμίκευση που φτάνει μέχρι του σημείου να δέχεται άθεους και να τους εντάσσει και σε ειδικές Στόες αθέων εντός των κόλπων της. Παρόμοια κατάσταση λειτούργησε και στη μεγάλη Ανατολή της Ιταλίας (G.O.I.). Και τα δύο αυτά Τεκτονικά Τάγματα υιοθέτησαν τον 19^ο αιώνα μία εκφυλισμένη εκδοχή ενοποιημένης λειτουργίας των Τεκτονικών Τύπων Misraim και Memphis κάτω από τον τίτλο «Memphis-Misraim».

να κάνουν τίποτα σε αυτόν τον αιώνα του διαφωτισμού⁵⁸ και της λογικής», αναστατώθηκαν από τις ραγδαίες προόδους του Τάγματος και προσπάθησαν να αντιγράψουν την οργάνωση των Μαρτινιστικών Ομάδων χωρίς επιτυχία. Επίσης οραματίστηκαν το σχηματισμό «ομάδων νεαρών άθεων» συνδεδεμένων με το εκλογικό σύστημα της Μεγάλης Ανατολής της Γαλλίας.

Τότε ήταν που τους απασχόλησε το ζήτημα των χρημάτων. Ένα Τάγμα που προχώρησε τόσο γρήγορα πρέπει να έχει αποδώσει πολλά στους ιδρυτές του! Πόσο πλήρωναν τα μέλη το μήνα; Τίποτα.... Πόσο κόστισαν τα έγγραφα των Αντιπροσώπων; Τίποτα.... Ποιος πλήρωσε τα έξοδα εκτύπωσης, αλληλογραφίας, γραμματείας και διπλωμάτων που ήταν απαραίτητα για να τεθεί σε λειτουργία ένας τέτοιος οργανισμός; Τα αφεντικά.

Έτσι δεν μπορούσαν πλέον να κατηγορηθούν (τα αφεντικά) ότι αποκόμισαν κάποιο κέρδος από ένα κίνημα στο οποίο αφιέρωναν το μεγαλύτερο μέρος του εισοδήματός τους.

Έτσι οι «καθημερινοί άνθρωποι» καταλήγουν να πιστεύουν ότι οι Μαρτινιστές συμφωνούν με όλα αυτά.

Οι Κληρικοί

Οι επιθέσεις των κληρικών είναι πιο ύπουλες και παρουσιάζονται πιο πονηρά. Αφήνοντας κατά μέρος όλα τα υλικά ζητήματα, επιτίθενται στο πνεύμα, και παρά τους ισχυρισμούς και τις αποδείξεις για το αντίθετο, τους είναι αδύνατο να παραδεχτούν ότι οι Εσωτεριστές, και ιδιαίτερα οι πιστοί τους, δεν έχουν κάποια μυστική λατρεία του διαβόλου.

Οι Μαρτινιστές λοιπόν πρέπει να κρύψουν τις προθέσεις τους, και τολμώντας να υπερασπιστούν τον Χριστό, βάζουν στη θέση τους τους

⁵⁸ ΣτΜ: Ο «Διαφωτισμός» αποτέλεσε σημαντικό κίνημα. Παρατηρήθηκε αρχικά στη Αγγλία, έπειτα στη Γαλλία, και αργότερα στις άλλες χώρες της Ευρώπης αλλά και έξω απ' αυτή, προετοιμάζοντας το έδαφος για τη Γαλλική Επανάσταση. Οι διαφωτιστές πρέσβευαν τον ορθολογισμό και την πίστη στην πρόοδο. Ο Πνευματικός Διαφωτισμός ή Ιλλουμινισμός που περιγράφεται στο παρόν βιβλίο είναι κάτι εντελώς διαφορετικό καθότι πρέσβευε την πνευματική ανύψωση του ανθρώπου μέσα από τη Γνώση και την επιστροφή του στις παραδοσιακές πνευματικές αξίες που κατείχε αλλά έχασε εξ' αιτίας της πτώσης. Ο ορθολογισμός και η λογική είναι πολύτιμα εργαλεία για τη ζωή του ανθρώπου αλλά ο πνευματικός διαφωτισμός ασχολήθηκε με την πνευματική του αποκατάσταση. Πρόκειται για την διαφορά μεταξύ Επιστήμης και Πνευματικότητας οι οποίες απλά εξετάζουν τον άνθρωπο από διαφορετική οπτική.

κληρικούς που τον πουλάνε καθημερινά στους εμπόρους του ναού. Σύμφωνα με αυτούς τους καλούς κληρικούς οι Μαρτινιστές αφοσιώνονται στις πιο τρομακτικές επικλήσεις του Σατανά και στους πιο επιφανείς δαίμονές του.

Είναι περίεργο πόσο δύσκολο είναι να μπει στο κεφάλι ενός εκδότη μιας εφημερίδας η ιδέα ότι ο κλήρος και ο Θεός μπορούν να ενεργούν ανεξάρτητα ο ένας από τον άλλον, και ότι μπορούν κάποιιοι να παραδεχτούν τέλεια την καλοσύνη του Θεού και την υλική ικανότητα του κλήρου που θέλει να πιστέψει ότι ενεργεί στο όνομά Του, χωρίς να τους μπερδέψουν για μια στιγμή. Το να επιτεθείς σε έναν ιεροεξεταστή, κατά τη γνώμη τους, σημαίνει επίθεση στον ίδιο τον Θεό. Εκεί ψηλά!

Οι Μαρτινιστές θέλουν να είναι Χριστιανοί απαλλαγμένοι από κληρικαλιστικούς δεσμούς και οι κατηγορίες για σατανισμό θα τους κάνουν να σηκώσουν τους ώμους τους, ζητώντας τη συγχώρεση του Ουρανού για όσους τους συκοφαντούν άδικα. Θα ξαναδιηγηθούμε με την ευκαιρία, τη γιγάντια φάρσα που συνέθεσε ο Leo Taxil⁵⁹ με θέμα τους «αποκρυφιστές διαβόλους». Θα δείξουμε στην πραγματική της μορφή την ακροβατική μυστική εταιρεία του «Ligue du Labarum»⁶⁰ της οποίας κατέχουμε τα ακριβή ονόματα όλων των αξιωματούχων. Να πούμε πώς θα έπρεπε ο ίδιος ο Leo Taxil να είναι διατεθειμένος να ετοιμάσει μια νέα μυστικοποίηση βασισμένη στον «γυναικείο Τεκτονισμό».

Τι σκοπό εξυπηρετεί; Δεν είναι καλύτερα να αφήσεις τον εαυτό σου να προσβληθεί, να συκοφαντηθεί, να υποτιμηθεί με κάθε τρόπο, χωρίς να απαντήσεις διαφορετικά αντί με συγχώρεση και λήθη;

Κάθε νέα επίθεση, που είναι άδικη και δειλή, προσδίδει μια νέα επιτυχία για το Μαρτινισμό και ποτέ δεν περνά χωρίς αποζημίωση. Εδώ είναι το αληθινό μήνυμα των Εσωτερικών νόμων και η αληθινή χρήση των πνευματικών ικανοτήτων του ανθρώπου.

⁵⁹ ΣτΜ: *O Marie Joseph Gabriel Antoine Jogand-Pagès ή αλλιώς Leo Taxil, υπήρξε Γάλλος συγγραφέας αντι-Τεκτονικών βιβλίων. 1854-1907. Είχε θέσει ως στόχο του, να αποκαλύψει την ύπαρξη ενός μυστικού Τεκτονικού Τάγματος με τον τίτλο «Παλλαδισμός» (Palladism) και της Λέριεας του τάγματος αυτού «Diana Vaughant», το οποίο Τάγμα θα ασχολείτο με Σατανισμό. Στις 19 Απριλίου 1897, σε δημόσια διάσκεψη, ομολόγησε τους στόχους του και το έργο του, αποκηρύσσοντάς το δημόσια, λέγοντας ότι όλα αυτά τα έκανε για να προστατέψει τον Καθολικισμό...*

⁶⁰ ΣτΜ: *Αντιτεκτονική επιθεώρηση του Leo Taxil.*

Όταν κατηγορούμε τους κληρικούς συγγραφείς ότι κοροϊδεύουν ευχάριστα το αφελές κοινό που τους πιστεύει και χρησιμοποιούν πολεμικές διαδικασίες ανάξιες για έναν συγγραφέα που σέβεται τον εαυτό του, μπορεί να σκεφτεί κανείς ότι υπάρχει κάποια εχθρότητα από την πλευρά μας και μια τάση για υπερβολή. Έτσι, θα επιτρέψουμε στους αναγνώστες μας να κρίνουν ορισμένες από αυτές τις διαδικασίες.

Επιλέγουμε την τελευταία απάτη που εμφανίστηκε. Ο συγγραφέας σίγουρα θα χαρεί να παρουσιαστεί στο κοινό. Είναι ένας άντρας ονόματι Antonini, καθηγητής στο Καθολικό Ινστιτούτο στο Παρίσι, και το βιβλίο του τιλοφορείται: «La Dottrina del Male» (Η διδασκαλία του κακού). Γίνεται λόγος για το Σατανά, τον Εωσφόρο, το διάβολο και τη λατρεία του εκεί μέσα, δεν έχετε ιδέα πόσο! Ωστόσο, του λείπει το τάλεντο εκείνου του εξαίρετου Leo Taxil, είναι θαμπό και χωρίς φαντασία. Είναι κατανοητό ότι οι Εσωτεριστές (σταυροκοπηθείτε...), και συγκεκριμένα οι πιστοί τους, περνούν μέρος του χρόνου τους παρέα με το διάβολο κάνοντας αναγραμματισμούς των οποίων ο Antonini δυσκολεύεται να βρει το κλειδί. Ας δούμε όμως ένα δείγμα αυτής της πεζογραφίας:

«Ο Aulnay, ο Eliphaz Levi, ο Desbarolles, ο de Guaita, για να αναφερθούμε μόνον σε αυτούς, αναγνωρίζουν ότι “Αστρικό Φως” σημαίνει “Φως της γης”, που ονομάζεται αστρικό επειδή η γη είναι αστέρι. Σε τί βασίζεται ένας τόσο περίεργος ισχυρισμός; Η δήλωση των μνημένων γενικά περνά απαρατήρητη, σε κάνει δηλαδή να χαμογελάς. Και όμως αποτελεί τη σοβαρότερη και πιο πειστική ομολογία του σατανισμού τους.

»Αποκαλούν τη γη αστέρι επειδή περιέχει το Μεγάλο αστέρι που έπεσε από τους ουρανούς, όπως η Αποκάλυψη αποκαλεί τον Εωσφόρο τον αρχάγγελο που φέρνει φως και έπεσε στην κεντρική φωτιά της γης επειδή ήθελε να γίνει ίσος με τον Θεό». («La Dottrina del Male», σελ. 16).

Ο Louis Claude de Saint Martin έλεγε: "Τι είναι ο άνθρωπος εάν δεν βρει το κλειδί της φυλακής του;"

Αστρικό φως σημαίνει φως της γης

Ο κ. Antonini που κάνει τόσο κόπο να παραθέσει τα ακριβή λόγια των συγγραφέων του δεν προσπάθησε να δικαιολογήσει το παρόν απόσπασμα με πραγματική αναφορά, γιατί είναι απλά ηλίθιος!

Ξεφεύγει με το να εφεύρει το απόσπασμα που θα του επιτρέψει να πει τα ακόλουθα χαρούμενα πράγματα:

«Η Γη που περικλείει ένα αστέρι! Ω δάσκαλοί μου της αστρονομίας! Πού είναι αυτός ο Ήλιος; αφού το αστέρι είναι Ήλιος, για να δεχθώ τον καλό μου φίλο και αφέντη N. C. Flammarion, πού είναι αυτός ο Ήλιος, πεσμένος στη Γη, όταν πρέπει να είναι μεγαλύτερος από αυτόν, πού είναι, αυτό το τέρας του Ήλιου που δεν φαίνεται περισσότερο;.... Αυτός ο Ήλιος, κυρίες και κύριοι, είναι ένας Αρχάγγελος. Αυτός ο Αρχάγγελος είναι ο Εωσφόρος και ο Εωσφόρος βρίσκεται στην κεντρική φωτιά της Γης και η Γη δεν έχει εκραγεί δεχόμενος αυτόν το νέο Ήλιο στους κόλπους της!».

Και κάπως έτσι οι Εσωτεριστές ομολογούν ότι είναι σατανιστές!

Είναι πολύ απλό και αυτός είναι ο βράχος στον οποίο ο Antonini χτίζει την επιχειρηματολογία του. Δεν θα μπορούσε να είναι πιο ωραία.

Οι αντίπαλοι του Χριστού

Αν οι κληρικοί κατηγορούν τους Μαρτινιστές ότι επικαλούνται το Σατανά ή κάποιον άλλο διάβολο σε μυστικές συναντήσεις που δεν υπήρξαν ποτέ παρά μόνο στην άγρια φαντασία τους, σε αντίθεση με άλλες κοινωνίες που ισχυρίζονται ότι μελετούν τον Εσωτερισμό και «αναπτύσσουν τις ικανότητες που κρύβονται στον άνθρωπο», χωρίς να πιστεύουν στην ύπαρξη του διαβόλου, κυκλοφορούν υποκριτικά εμπιστευτικές εγκυκλίους στις οποίες κατηγορούν τους Μαρτινιστές ότι περνούν το χρόνο τους ασκώντας μαύρη μαγεία.

Τώρα, σύμφωνα με αυτούς τους κληρικούς, η πρακτική της μαύρης μαγείας συνίσταται στο να κάνεις το κακό εν γνώσει και δειλά, και τίποτα άλλο δεν απέχει περισσότερο από τον ουσιαστικά Χριστιανικό στόχο των Μαρτινιστών όλων των εποχών, παλαιών και σύγχρονων.

Οι Μαρτινιστές δεν ασκούν μαγεία, μαύρη ή λευκή. Μελετούν, προσεύχονται και συγχωρούν τις προσβολές.

Οι Ροδόσταυροι έπρεπε συχνά να πολεμήσουν μάγους οι οποίοι έκαναν κατάχρηση της σύγχρονης άγνοιας και του σκεπτικισμού προσπαθώντας ανόητα να ασκήσουν το ταλέντο τους σε αθάνα θύματα.

Κάθε φορά, οι Ροδόσταυροι προειδοποιούσαν ανοιχτά τα άτομα ότι ήταν αφιερωμένα στο «βάπτισμα του φωτός» και ότι πολεμούσαν με την προσευχή.

Αλλά οι Μαρτινιστές, χωρίς να ανήκουν στους Ροδόσταυρους⁶¹, δεν χρειάστηκε ποτέ να υπερασπιστούν συλλογικά καμία άλλη υπόθεση εκτός από αυτή της αλήθειας και ενεργούσαν πάντα ανοιχτά, δημοσιεύοντας όλες τις πράξεις και όλες τις αποφάσεις τους.

Από την άλλη πλευρά, όσοι συκοφαντούν στη σκιά και κρύβονται όταν βλέπουν τον εαυτό τους να ανακαλύπτεται, όσοι γράφουν υποκριτικές εγκυκλίους και συκοφαντούν τους Μαρτινιστές, των οποίων την πίστη φοβούνται, δεν αξίζουν παρά οίκτο και συγχώρεση, και όταν βλέπει κανείς τις λανθάνουσες ικανότητες να εκδηλώνονται με τέτοιες διαδικασίες, κάποιος πρέπει να δείξει σε αυτούς τους ανθρώπους ότι η μαύρη μαγεία ξεκινά με την ανώνυμη δυσφήμιση η οποία, στο νοητικό επίπεδο, δημιουργεί κάμα-μανασικές⁶² προνύμφες, όπως η χαμηλή μαγεία του αγράμματου χωρικού στο αστρικό επίπεδο.

Χαιρετώ τον καλόπιστο Γνώστη!

Dr Gerard Encausse (Papus)

⁶¹ ΣτΜ: Η ιδιότητα του Ροδόσταυρου κατακτάται στο πέρας της Μαρτινιστικής Μύησης και της Τεκτονικής. Ο συγγραφέας ομιλεί για τους πρώτους Ροδόσταυρους που ήσαν ξεχωριστή οργάνωση η οποία έβαλε τις βάσεις της ιδιότητας του Ροδόσταυρου, χωρίς όμως να αφήσουν ξεχωριστή Ταγματική διαδοχή.

⁶² ΣτΜ: Το πεδίο Kama-Manas είναι το Αστρικό πεδίο του ανθρώπου (Νοητικό που δίνει μορφή σε επιθυμίες)

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

*Το έμβλημα του Τεκτονισμού
Ο συνδυασμός του Διαβήτη
με τον Γνώμονα*

Η αναφορά στον Τεκτονισμό, δεν θα μπορούσε να είναι πλήρης χωρίς την παράθεση των πλέον γνωστών Τεκτονικών Τύπων που λειτούργησαν στην ανθρωπότητα. Αν και δεν υπάρχει ακριβής μετάφραση της λέξης «Rite» με την έννοια του Τύπου εννοούμε την έννοια του Ρυθμού και όχι στην έννοια του «είδους». Με αυτήν την έννοια «Τύπος» είναι το σύνολο των πράξεων που συνδέουν το άνω με το κάτω.

Τεκτονικοί Τύποι έχουν καταγραφεί πολλοί στην ιστορία της Ανθρωπότητας.

Η λέξη «Τύπος» βεβαίως χρησιμοποιείται και για μη Τεκτονικές Μυητικές Οργανώσεις με την ίδια πάντοτε σημασία.

Οι πλέον γνωστοί, με αλφαβητική σειρά, είναι:

1. **ΑΔΩΝΙΡΑΜΙΚΟΣ** Τύπος. Του 18ου αιώνα.
2. Τύπος **ΑΜΙΛΗΣ** ή **EMULATION**. Ανδρικός Τύπος
3. **ΑΝΑΜΟΡΦΩΜΕΝΟΣ ΣΚΩΤΙΚΟΣ** Τύπος. (C. · B. · C. · S. ·) Ανδρικός Τύπος. Ιπποτικό Ναϊτικό Αγαθοεργό Τάγμα, αποκλειστικά Χριστιανικό. (Αγαθοεργοί ή Ευεργέτες Ιππότες της Αγίας Πόλεως). Δημιουργήθηκε από τον Jean Baptist Willermoz. Έχει μείνει ιστορικά και με την ονομασία Βιλλερμοζιστικός ή Μαρτινιστικός Τεκτονισμός. Είναι ο μοναδικός Τύπος που συνδυάζει Μαρτινισμό (Βιλλερμοζισμό) και Τεκτονισμό.

4. **ΑΡΧΑΙΟΣ** Τύπος (*Ancient Rite*).
5. Τύπος της **ΑΝΑΤΟΛΗΣ** του *Kilwinning*.
6. **ΑΡΧΕΓΟΝΟΣ Τύπος της Namur** (1770).
7. Τύπος της **ΑΥΣΤΗΡΑΣ ΤΗΡΗΣΕΩΣ** (1756). Θεμελιωτής του ο Βαρόνος του *Hund*.
8. **ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΣ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ**. Τύπος 6 βαθμών, κατ'έξοχην Αιγυπτιακών. Δραστηριοποιήθηκε στα 1767 και διατηρήθηκε για πάρα πολύ λίγο.
9. Τύπος των **ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΔΥΣΕΩΣ**.
10. **ARCANA ARCANORUM**. Σειρά Τυπικών υψηλής θεουργίας τα οποία περιλαμβάνονται σε ελάχιστες πολύ Παραδοσιακές Οργανώσεις. Λειτουργούν κάτω από απόλυτη σοβαρότητα, και μόνον υπό πολύ αυστηρές προϋποθέσεις. (*Misraim-Memphis*, Πυθαγόρειοι κ.α.). Προϋποθέτουν την αγνή καθαρότητα των συμμετεχόντων, και τις αγνές και ανιδιοτελείς προθέσεις τους.
11. **ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΟΣ** Τύπος.
12. Τέκτονες Ιππότες **Εκλεκτοί Ιερείς του Σύμπαντος** (*Ordre des Chevaliers Maçons Elus Cohen del' Univers*). Ιδρύθηκε από τον *Jacques de Livron Joachim de la Tour de la Case Martines de Pasqually*. Σκοπός του η Τελετουργική Θεουργία.
13. **ΕΘΝΙΚΟΣ ΙΣΠΑΝΙΚΟΣ** Τύπος. Δημιουργήθηκε στις 18 Φεβρουαρίου 1887, από τον *Manuel Gimeno y Catalan*.
14. Τύπος 7 βαθμών. (*Μ.Βρετανία*, 1760)
15. **ΙΠΠΟΤΕΣ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ**. Δημιουργήθηκε από την κοινότητα των Σοφών του Φωτός, και διαδόθηκε στην Ευρώπη, την *Upsala* και τη Σκωτία με τη μορφή Ανατολικού Τεκτονισμού.
16. Τύπος **Μελησσινού Πέτρου**. Από το 1765. Με 7 βαθμούς. Χρησιμοποιούνται μόνον οι Φιλοσοφικοί καθ'ότι δέχεται Διδασκάλους που έχουν ολοκληρώσει τους Συμβολικούς βαθμούς σε οποιονδήποτε άλλον Τύπο.
17. Τύπος **Μισραΐμ-Μέμφις**. Ερμητικός Αιγυπτιακός Τύπος. Βασίζεται στην ένωση του Τύπου **MISRAIM** με τον Τύπο **MEMPHIS**. Με 95 βαθμούς, συγχωνευμένους σε 11 μνήμες, συν 2 διοικητικούς (96° και 97° για τον Εθνικό και τον Κυρίαρχο Μεγ.Διδάσκαλο αντίστοιχα).

Στους κόλπους του περιλαμβάνει **Γυναικείο Τεκτονικό Τύπο** με Γυναικεία Τυπικά.

18. **ΣΚΩΤΙΚΟΣ** Τύπος. Ανδρικός Τύπος με 33 βαθμούς (συνήθως αποδιδόμενος σε 11 μήσεις). Πρωτοεμφανίσθηκε ως Τύπος Τελειοποιήσεως με 28 βαθμούς. Από το Συμβούλιο του Charleston και μετά (1801) λειτουργεί με 33 βαθμούς.
19. Τύπος **ΣΟΦΟΙ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ**. Δημιουργήθηκε στην Αίγυπτο από τον Ormus μαζί με Εσσαίους.
20. Τύπος **ΣΟΛΟΜΩΝΤΑ** (O.I.T.A.R.) *Ordre Initiatique et Traditionnel de l'Art Royal*
21. **ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΑΛΛΙΚΟΣ** Τύπος.
22. **ΣΥΜΒΟΛΙΚΟΣ Τύπος**. (Δημιουργήθηκε στις 8/10/1859. Σήμερα λειτουργεί κάτω από την αιγίδα της Μεγάλης Ανατολής της Ιταλίας)
23. Τύπος **ΥΟΡΚΗΣ**. Ανδρικός Τύπος.
24. Τύπος **AZUL** (Αργετινή)
25. Τύπος **BORDEAUX** (1762)
26. **FILADELFI DI NARBONA** (πρόδρομος της Στοάς του Montauban). Αναδύθηκε στα 1780, και χωριζόταν σε 3 τάξεις από τις οποίες οι 1η και 2η περιελάμβαναν 17 βαθμούς και η 3η τρείς Συνόδους ή Περιστύλια στα οποία γινόταν μελέτη των διαφόρων κλάδων των απόκρυφων επιστημών.
27. Τύπος **FILADELFI ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ**.
28. Τύπος **MONTAUBAN**. Δημιουργήθηκε από τον Gabriel Mathieu Marconis, πατέρα του Etienne Marconis de Nègre. Από αυτόν προήλθε κατά μεγάλο μέρος ο Τύπος Memphis.
29. Τύπος **SWEDEMBORG**. (Αβινιόν 1773) Σύστημα 10 βαθμών σε τρείς τάξεις.

Λίγα λόγια για τους πρωταγωνιστές του βιβλίου

Emanuel Swedemborg

Em.Swedemborg

Γεννήθηκε στη Στοκχόλμη το 1688 και πέθανε στο Λονδίνο το 1772. Ήταν μηχανικός στην υπηρεσία του Καρόλου του XII της Σουηδίας. Υπήρξε εφευρέτης και επιστήμονας. Εφηύρε τη μηχανική αντλία υδραργύρου. Επιβεβαίωσε την ηλιακή πηγή των πλανητών πριν από τον Buffon. Αστρολόγος και Αστρονόμος διεθνούς φήμης, επονομάστηκε και μάντης. Ενδιαφέρθηκε για την Θεοσοφία αφήνοντας πολυάριθμα γραπτά γύρω από το θέμα αυτό.

Υιός Λουθηρανού επισκόπου, Πρυτάνεως του πανεπιστημίου της Ουψάλας, σπούδασε φιλοσοφία και φυσικές επιστήμες.

Το 1741 σε ηλικία 53 ετών εισήλθε σε μια πνευματική φάση, κατά την οποία άρχισε να έχει ονειρικές εμπειρίες και οράματα, ξεκινώντας από την εβδομάδα του Πάσχα.

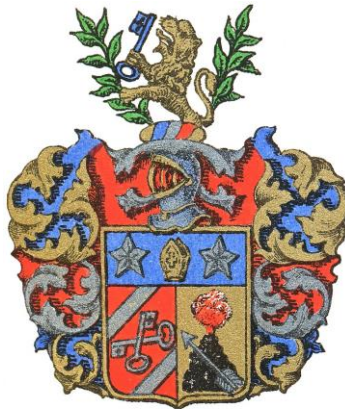
Το αποκορύφωμα αυτής της κατάστασης ήταν μια πνευματική αφύπνιση, μια κλήση από τον Θεό να γράψει μια ουράνια πραγματεία για τη μεταρρύθμιση του Χριστιανισμού. Ισχυρίστηκε ότι ο Κύριος άνοιξε τα μάτια του, έτσι ώστε από εκείνη τη στιγμή αυτός θα μπορούσε ελεύθερα να επισκέπτεται τον παράδεισο και την κόλαση και να μιλά με τους αγγέλους, τους δαίμονες και άλλα πνεύματα. Κατά τα υπόλοιπα 28 χρόνια της ζωής του έγραψε και δημοσίευσε 18 θεολογικά έργα, από τα οποία το πιο γνωστό ήταν το «Heaven and Hell» ή «Περί ουρανού και των θαυμαστών αυτού πραγμάτων», η «ερμηνεία της Αποκάλυψης του

Ιωάννη», το «Βιβλίο των Ονείρων», και πλήθος από μη δημοσιευμένα θεολογικά έργα.

Το 1720 ίδρυσε έναν Μυητικό Οργανισμό δέκα βαθμών, περιλαμβανομένων των βαθμών του ΕλευθεροΤεκτονισμού, των άλλων βαθμών των Στοών Σκωτικής προέλευσης προερχομένων από τους «Αποδεδεγμένους» Ιππότες και των βαθμών των επονομαζομένων Ιλλουμινιστικών προερχομένων από τις Αλχημιστικές και Ροδοσταυρικές Οργανώσεις των συνδεδεμένων με το Σεβάσμιο Τάγμα του Χρυσού R+C (Andrea Valentino). Το σύστημα του Swedenborg είχε 3 τάξεις:

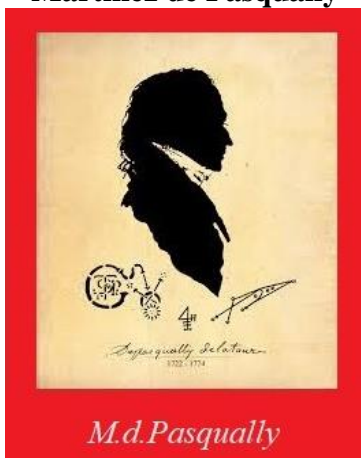
Η πρώτη μελετούσε την Γένεση (δημιουργία, πτώση και πιθανή επανενσωμάτωση του Ανθρώπου). Η δεύτερη ήταν αφιερωμένη στη μελέτη των απόκρυφων επιστημών, και η τρίτη στην πρακτική πραγματοποίηση παραφυσικών δυνάμεων, κατά περίπτωση επίκτητων).

Ο Τύπος του Swedenborg επηρέασε τη δημιουργία αργότερα (το 1750) από τον Jacques de Livron Joachim de la Tour de la Case Martinez de Pasqually του Τάγματος των Τεκτόνων Ιπποτών Εκλεκτών Ιερέων του Σύμπαντος (Ordre des Chevaliers Maçons Elus Cohen de l' Univers), που ήταν Τάγμα υψηλής Θεουργίας. Είχε μία ζωή αληθινά Εκκλησιαστική που ονόμαζε «Νέα Εκκλησία» ή «Εκκλησία της Ουράνιας Ιερουσαλήμ».

Εθνόσημο της οικογένειας των ευγενών Swedenborg

Martinez de Pasqually

Ο Jacques de Livron Joachim de la Tour de la Case Martinez de Pasqually ίδρυσε το 1750 το «Ordre des Chevaliers Maçons Elus Cohen de l' Univers». («*Τάγμα των Τεκτόνων Ιπποτών Εκλεκτών Ιερέων του Σύμπαντος*»), που ήταν ένα πνευματικό κίνημα που έκανε δεκτούς Ελευθεροτέκτονες. Ο Martinez de Pasqually δεν ήταν απλά άλλος ένας μυημένος... Εκτός του ότι κατείχε Χάρτα «Πανισχύρου Διδασκάλου» μέσω του πατέρα του από Βασιλέα Στιούαρτ της Σκωτίας, Ιρλανδίας και Αγγλίας, (είχε την εξουσία να συστήνει Ναούς) σε ηλικία 28 ετών, το κυριώτερο ήταν ότι ενεργούσε κατ'εντολήν των Διδασκάλων του παρελθόντος, καταπιστευματοδόχων της Παράδοσης κουστωδών της αρχαίας Γνώσης. Μίας Γνώσης η οποία πολεμήθηκε ανελέητα, καταπνίγηκε και απωθήθηκε με βάναυσα μέσα. Όμως παρέμεινε διότι προφανώς έτσι έπρεπε...

Πίσω από τον Τεκτονισμό των «Elus Cohen» του Martinez de Pasqually υπήρχε ένα σύστημα θεουργίας μέσω του οποίου ο ζηλωτής ενεργοποιεί την αποκατάσταση του Ανθρώπου στις αξίες και αρχές που κατείχε προ της Πτώσης.

Σημαντικοί Μαθητές του Martinez de Pasqually υπήρξαν οι d'Holbach, Duchanteau, Cazotte, M.de la Chevalerie, Jean Baptist Willermoz και Louis Claude de Saint Martin.

Οι δύο κύριοι Μαθητές του, ο J.B.Willermoz και L.C.de S.Martin ακολούθησαν διαφορετικούς δρόμους. Ο μεν Willermoz δημιούργησε

το C.B.C.S., ο δε Saint Martin, εμπνεόμενος και από τον Jakob Böhme, έφτιαξε το δικό του σύστημα της Μυστικιστικής Εσωτερικής ατραπού.

Ο Martinez de Pasqually ταξίδεψε αρκετά προκειμένου να διαδώσει το σύστημά του.

Σύμφωνα με το καταστατικό του Τάγματος του Martinez de Pasqually (Τεκτόνων Ιπποτών Εκλεκτών Ιερέων του Σύμπαντος) του 1767 το Τάγμα που ίδρυσε είχε τις εξής τάξεις που δημιουργούσαν 11 βαθμούς:

✓ 1^η ΤΑΞΗ (βαθμοί του συμβολικού Τεκτονισμού):

Μαθητής,

Εταίρος,

Διδάσκαλος

Η τάξη αυτή συμπληρωνόταν από το βαθμό του Μεγάλου Εκλεκτού ή Ιδιαιτέρου Διδασκάλου

✓ 2^η ΤΑΞΗ (βαθμοί του Πρόναου ή Προπυλαίων):

Μαθητής Cohen,

Εταίρος Cohen,

Διδάσκαλος Cohen

✓ 3^η ΤΑΞΗ (βαθμοί του Ναού):

Μέγας Διδάσκαλος Εκλεκτός Cohen ή Μέγας Αρχιτέκτων,

Ιππότης της Ανατολής ή Μέγας Εκλεκτός του Ζωροβάβελ ή δόκιμος Reau+Croix (R+),

Ταξιάρχης της Ανατολής ή Μαθητευόμενος Reau+Croix (R+)

✓ ΜΥΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ: *Reau+Croix (R+)*⁶³.

Η 1^η Τάξη αποτελείται από τους 3 γνωστούς συμβολικούς βαθμούς του Τεκτονισμού, ενώ οι επόμενοι οδηγούσαν το μυστικό στις εσωτερικές λειτουργίες του Τάγματος. Επίσης μετά τον τελευταίο βαθμό του Reau+Croix (R+) ενδεχομένως να υπήρχε και βαθμός Grand Reau για τον οποίο όμως ουδέποτε βρέθηκαν άλλα στοιχεία και ίσως να ήταν μία απλή λεκτική αναφορά στο βαθμό Reau+Croix (R+).

Η 2^η Τάξη παρόλη την ονοματολογία που θύμιζε κλασικό Τεκτονισμό παρείχε υπαινιγμούς μίας Μυστικής Δοξασίας.

Η 3^η Τάξη με βαθμούς ονομαζόμενους Ναϊτικούς, αποτελούσε τους υψηλούς βαθμούς του Τάγματος. Στο βαθμό του Μεγάλου Αρχιτέκτονα

⁶³ Η ιδιότητα Reau+Croix (R+) δεν έχει καμία σχέση με την ιδιότητα Rose+Croix

απαιτείτο ειδική κάθαρση με συγκεκριμένη αποχή από τύπους κρεάτων η οποία παρέπεμπε στους Λευίτες της Παλαιάς Διαθήκης. Η δίαιτα αυτή ήταν απαραίτητη προκειμένου να κατορθώσει ο μνημένος να εκτελέσει συγκεκριμένους «χειρισμούς» μέσω των οποίων αποβάλλονταν οι Ισχείς του Σκότους από την αύρα της Γης. Στη λεπτή αυτή εργασία υπήρχε υποβοήθηση από το Μεγάλο Διδάσκαλο Martinez de Pasqually. Στο βαθμό του Ιπότη της Ανατολής ο μνημένος αναπαύεται από τους χειρισμούς, ενώ η διδασκαλία του βασίζεται στο μύθο του Ζωροβάβελ και το πέρασμα δια των Υδάτων (*διδασκαλία την οποία συναντάμε και στο βαθμό 8^ο 11^ο του Τεκτονικού Τύπου Misraim-Memphis*). Στη μυστική Τάξη ο μνημένος έρχεται σε επαφή με τις σφαίρες της Ουράνιας Ισχύος μέσω της υψηλής μαγείας. Οι Ουράνιες Ισχείς σύρονται στην αύρα της Γης, ενώ ο μνημένος αξιολογεί την εξέλιξή του αλλά και των υπολοίπων χειριστών με ακουστικές και οπτικές εκδηλώσεις...

Η Μυστική Τάξη Reau+Croix (R+) αντιπροσωπεύει την Ύπατη Δοκιμασία, τον ουδέποτε επιτευχθέντα Μεγάλο και έσχατο Χειρισμό, την επίκληση του Ενδόξου Χριστού, Επανορθωτή, επανσωματωμένου Αδάμ-Κάδμον. Ο ενδιάμεσος βαθμός μεταξύ 1^{ης} και 2^{ης} Τάξης, ο βαθμός του Μεγάλου Εκλεκτού ή Ιδιαίτερου Διδασκάλου έγινε γνωστός ως βαθμός της εκδίκησης⁶⁴.

Το 1772 ο Martinez de Pasqually φεύγει για τον Άγιο Δομήνικο και στις 20 Σεπτεμβρίου του 1774 αναχωρεί για την «Αιώνια Ανατολή». Είχε ορίσει ως διάδοχό του τον ξάδελφό του Armand Cagnet de Lestère, ο οποίος όμως δεν δραστηριοποιήθηκε αρκετά λόγω περιορισμένου χρόνου του. Ο A.C. de Lestère αναχώρησε για την «Αιώνια Ανατολή» το 1778 αφήνοντας τις εξουσίες του στον Sebastian de las Casas, ο οποίος δεν κατόρθωσε να ενώσει τις διαφορετικές τάσεις που είχαν στο μεταξύ δημιουργηθεί.

Οι διδασκαλίες των Ordre des Chevaliers Maçons Elus Cohen de l'Univers μεταδίδονταν από εκεί και πέρα προσωπικά εντός των «Καμπαλιστικών Αρείων Πάγων». Είναι γνωστό ότι μέχρι το 1806 οι «χειρισμοί» πραγματοποιούνταν κανονικά. Το 1868 αναχώρησε για την

⁶⁴ ΣτΜ: Στον Εσωτερισμό η έννοια της εκδίκησης έχει εντελώς άλλη έννοια από αυτή που έχει ασπασθεί ο σημερινός άνθρωπος. Ο Μνημένος οφείλει να δημιουργήσει «δίκαιο» εκεί που κάποιος άλλος δημιούργησε «αδικία» και όχι να επαναλάβει τις πράξεις του αδίκου.

«Αιώνια Ανατολή» ο τελευταίος γνωστός άμεσος αντιπρόσωπος Destigny.

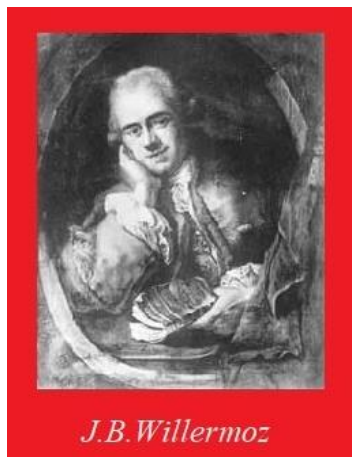
Σύμφωνα με τις διδασκαλίες του Martinez de Pasqually, το Τάγμα σκόπευε να εφοδιάσει τους μαθητευόμενούς του με μία απευθείας συνειδητή επαφή με τα όντα του θείου κόσμου και με αυτήν την επαφή να εξασφαλίσει τις προϋποθέσεις για την επανενσωμάτωση του ανθρώπου με το προγενέστερο καθεστώς της πτώσης του.

Σε αυτό το σύστημα που ονομάστηκε και Μαρτινεζισμός, έγινε δεκτός ο ευγενής Louis Claude de Saint Martin, ο οποίος για αρκετά χρόνια κάλυπτε την θέση του Γραμματέα του Martinez de Pasqually στο Τάγμα του Διδασκάλου του, και ο οποίος αρκετά αργότερα δημιούργησε το δικό του σύστημα ατομικών μνήσεων, αυτό που σήμερα ονομάζουμε Μαρτινισμό.

*Το έμβλημα των Τεκτόνων Ιπποτών Εκλεκτών
Ιερέων του Σύμπαντος
Chevaliers Maçons Elus Cohen de l' Univers*

Jean Baptist Willermoz

Ο Jean Baptist Willermoz στην προσπάθειά του να διατηρήσει ζωντανή με το δικό του τρόπο την πνευματική παρακαταθήκη των Elus Cohen του Διδασκάλου του Martinez de Pasqually, θεμελίωσε ένα Ιπποτικό Χριστικό ιδεώδες μέσω της συνειδητής άσκησης της αγαθοεργίας, όχι ως απλή πράξη μεταβίβασης αγαθών αλλά ως λειτουργήματα των Μυημένων και πνευματική θεωρητική αλλά και πρακτική παρακαταθήκη. Γεννήθηκε στη Λυών της Γαλλίας, στις 10 Ιουλίου 1730. Εκπαιδεύτηκε στη Σχολή της Τριάδας της Λυών. Άνοιξε δική του επιχείρηση μεταξιού το 1754. Ο Jean Baptist Willermoz ήταν ένας πολύ ενεργός ΕλευθεροΤέκτων από το 1750, όταν ήταν είκοσι ετών. Το 1752, διορίστηκε Σεβάσμιος Διδάσκαλος της Στοάς του. Το 1753, ιδρύει τη Στοά «Η Τέλεια Φιλία», της οποίας εκλέγεται Σεβάσμιος Διδάσκαλος την ημέρα του Αγίου Ιωάννη, στις 24 Ιουνίου του 1753, και το 1767 έγινε «Εκλεκτός Cohen». Ενώ διηύθυνε τους «Cohen» της Λυών, ενδιαφέρθηκε για το Ναϊτικό Τεκτονισμό και συνδέθηκε με το «Τάγμα της Αυστηρής Ναϊτικής Τήρησης».

Το Δεκέμβριο του 1777, τρία έτη μετά τον θάνατο του Martinez de Pasqually, ο Jean Baptist Willermoz βλέπει ότι το Τάγμα ήταν καταδικασμένο και επιθυμεί να διατηρήσει ό,τι μπορεί να σωθεί. Με τη βοήθεια του Σάλτζμαν και την έγκριση του Μπακόν ντε λα Σεβαλερί, ο Willermoz συλλαμβάνει το έργο της εμφύτευσης της «Μυστικής Δοξασίας» των «Elus Cohen», δηλ. του «Μαρτινιστικού» Ιδεώδους, στον Τύπο της «Αυστηρής Τήρησης». Αυτό σχεδίαζε να το πραγματοποιήσει

προσθέτοντας στις πρώτες κλάσεις της Αυστηρής Τήρησης, μια υψηλότερη κλάση αποκαλούμενη «Ομολογία» (Profession) (επειδή τα Μέλη θα ήταν «ομολογημένα», εννοώντας ότι θα ήταν ορκισμένα) με δύο βαθμούς: «Ιππότης» και "Profes", στους οποίους θα μεταδινόταν η Δοξασία των «Εκλεκτών Cohen», μειώνοντας έτσι τις πιθανότητες εξαφάνισης των «Reau-Croix R+». Δεν ήταν πάντως, η πρόθεσή του να εμφυτευτούν οι «Χειρισμοί» των «Εκλεκτών Cohen» στην «Αυστηρή Τήρηση».

Με την υποκίνηση του Jean Baptist Willermoz, από τις 25 Νοεμβρίου έως τις 10 Δεκεμβρίου 1776, διοργανώθηκε μια Γενική Συνάντηση στη Λυών, αποκαλούμενη: «Το Συνέδριο των Γαλατών». Αποφασίστηκε να μεταρρυθμιστεί η «Περιφέρεια της Ωβέρν» της Αυστηρής Τήρησης και οι Γάλλοι Ναΐτες πήραν το όνομα: «οι Ευεργέτες Ιππότες της Αγίας Πόλης» (Chevaliers Bienfaisants de la Cité Sainte ή C.:B.:C.:S.:).

Αυτός είναι ο σύγχρονος: «Μεταρρυθμισμένος ή Ανορθωμένος Σκωτικός Τύπος» (Scottish Rectified Rite).

Οι βαθμοί ήταν:

1. Μαθητής,
2. Εταίρος,
3. Διδάσκαλος,
4. Σκωτικός Διδάσκαλος του Αγίου Ανδρέα,
5. Δόκιμος Ασπιδοφόρος,
6. C.:B.:C.:S.:, (Ευεργέτης Ιππότης της Αγίας Πόλεως),

Σε αυτούς προστέθηκαν οι κλάσεις της «Ομολογίας» ("Profession") των δύο βαθμών:

7. Ιππότης Ομολογητής (Chevalier Profès) και
8. Ιππότης Μέγας Ομολογητής (Grand Profès).

Μετά από αυτόν τον ανασχηματισμό, ο J.B.Willermoz αποφάσισε ότι, θα ήταν σωστό να δράσει στους κόλπους του μητρικού κλάδου, της Γερμανικής «Αυστηρής Τήρησης». Έχοντας αυτό υπόψη, το 1782, πήγε στο «Συνέδριο του Wilhelmsbad». Μετά από ένθερμα επιχειρήματα, ο Jean Baptist Willermoz και οι υποστηρικτές του, κατάφεραν να υιοθετηθεί ο τίτλος: «Ευεργέτες Ιππότες της Αγίας Πόλης» (C.:B.:C.:S.:), από όλα τα μέλη του Εσώτερου Τάγματος.

Αυτή η εργασία προχωρούσε καλά, όταν η Γαλλική Επανάσταση διέκοψε την ολοκλήρωση του στόχου του Βιλλερμόζ. Ο «Ανορθωμένος» (Rectified) Τύπος των C·.B·.C·.S·. και οι εν ενεργεία «Elus Cohen», έπρεπε να κλείσουν. Οι Αδελφοί διασκορπίστηκαν λόγω των γεγονότων στη Γαλλία.

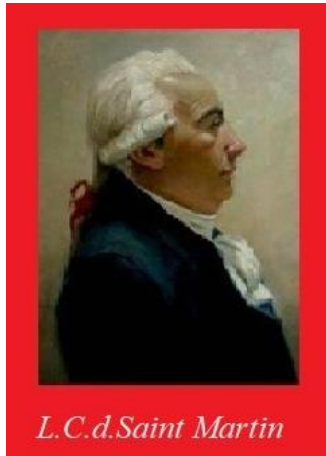
Μετά από την Επανάσταση, οι C·.B·.C·.S·. ενεργοποιήθηκαν ξανά στη Γαλλία και σύντομα προσχώρησαν στην «Μεγάλη Ανατολή», με την οποία η «Αυστηρή Τήρηση» διατηρούσε φιλικές σχέσεις. Το 1806, ο Μπακόν ντε λα Σεβαλερί «Αναπληρωτής Μέγας Διδάσκαλος του Βορείου Ημισφαιρίου», συμμετείχε με αυτή του την ιδιότητα στο «Μέγα Κολέγιο των Τύπων της Μεγάλης Ανατολής της Γαλλίας» και προσπάθησε να λάβει την εξουσιοδότηση για να αναδιοργανώσει το Τάγμα των «Elus Cohen» εντός της «Μεγάλης Ανατολής», αλλά του την αρνήθηκαν.

Στις 5 Μαΐου του 1824 ο Jean Baptist Willermoz απεβίωσε στη Λυών.

*Το έμβλημα των
Ενεργετών Ιπποτών της Αγίας Πόλης
Chevaliers Bienfaisants
de la Cité Sainte
C·.B·.C·.S·.*

Louis Claude de Saint Martin

Ο Louis Claude de Saint Martin, επωνομαζόμενος Άγνωστος Φιλόσοφος, γεννήθηκε στην Αμπουάζ, στη Γαλλική επαρχία της Τουραίν, στις 18 Ιανουαρίου του 1743. Ξέρουμε ότι ήταν δικηγόρος στην Τουρ και ότι, κουρασμένος από τις λυπηρές δολοπλοκίες αυτής της ζωής, εισήλθε στο Σύνταγμα του Φουά με τη σύσταση του Σουασέλ και κατατάχτηκε ως Μόνιμος Αξιωματικός. Ήταν την περίοδο που υπηρετούσε στο Στρατό, που συνάντησε τον ντε Γκραινβίλ, που ήταν «Elus Cohen». Ο Louis Claude de Saint Martin μνήθηκε στους «Εκλεκτούς Cohen» του Martinez de Pasqually τον Οκτώβριο του 1768. Για περισσότερο από 6 έτη, θα εφαρμόζει την πρακτική των Εργασιών του Τάγματος. Βαθμιαία άρχισε να απομακρύνεται από τους «θεουργικούς χειρισμούς». Προς το τέλος του 1770, εγκαταλείπει το στρατό και γίνεται Γραμματέας του Martinez de Pasqually. Ο L.C.de S.Martin συνεχίζει να εξελίσσεται απομακρυνόμενος από την «πρακτική» πλευρά των Εργασιών των «Elus Cohen». Το 1777, μετακομίζει στις Βερσαλλίες. Ο Martinez de Pasqually στο μεταξύ έχει πεθάνει πριν τρία χρόνια.

Προσπάθησε να επηρεάσει τους «Elus Cohen» με τις Ιδέες του, του αγνού «θεωρητικού» Μυστικισμού. Η προσπάθειά του αποτυγχάνει και οι «Elus Cohen» παραμένουν πιστοί στους Χειρισμούς, που είχε διδάξει ο Martinez de Pasqually. Ο Άγνωστος Φιλόσοφος έχοντας αποτύχει στην προσπάθειά του αυτή στους «Elus Cohen», συνεχίζει τη δράση του στους Ερμητικούς Κύκλους και στους Εσωτερικούς «Αρείους Πάγους» της εποχής. Στο Στρασβούργο συναντά τον Ροδόλφο Σάλτζμαν,

που ήταν γνωστός για τις μεταφράσεις και τα σχόλιά του πάνω στα έργα του Jacob Böhme. Το έργο του επηρεάστηκε από αυτόν (Jacob Böhme), το βιβλίο του συγγραφέα Αμπαντί με τίτλο «Η Τέχνη του Γνώθι Σαυτόν», και ορισμένα γραπτά του Μπουρλαμακί.

Συνδέεται με το: «Τάγμα των Αγνώστων Φιλοσόφων» και συνεχίζει την προσωπική αποστολή του, συγκεντρώνοντας ακόλουθους και μαθητές και ταξιδεύοντας εκτενώς. Από το 1790, έχει εξ ολοκλήρου αποστασιοποιηθεί από το προηγούμενο Έργο του. Κατόπιν τούτου, ο L.C. de S.Martin πηγαίνει ένα ταξίδι στη Ρωσία όπου συναντά τον Πρίγκιπα Γκαλίτзин, ο οποίος γίνεται μαθητής του «Αγνώστου Φιλοσόφου» και διαδίδει τις μυστικιστικές διδασκαλίες του μέσα στις τάξεις του Ρωσικού Τάγματος της «Αυστηρής Ναϊτικής Τήρησης».

Στην προσωπική του αλληλογραφία, βρίσκουμε αναφορές στην ύπαρξη μιας οργάνωσης, που μερικές φορές αποκαλείται "Societe des Inities" («Εταιρεία των Μυημένων») και άλλες φορές "Societe des Intimes" («Εταιρεία των Φίλων»). Και στις δύο περιπτώσεις αυτή η Εταιρεία κρύβει το όνομά της πίσω από τα αρχικά "S.I." τα οποία αντιστοιχούν στον τίτλο: "Superieurs Inconnus" («Ανώτεροι Άγνωστοι»).

Αποστασιοποιούμενος από τις πρακτικές των «Elus Cohen» και του ΕλευθεροΤεκτονισμού, διέδωσε την «Μαρτινιστική Δοξασία» σε μία τροποποιημένη μορφή ατομικών μύσεων, καθαρά πνευματική και θεωρητική και απαλλαγμένη από θεουργικές ή μαγικές πρακτικές. Απέκτησε πολλούς οπαδούς σε πολλές χώρες. Αυτοί οι οπαδοί, γνωστοί ως «Superieurs Inconnus» - «Ανώτεροι Άγνωστοι», ομαδοποιήθηκαν σε μία πολύ χαλαρά πλεγμένη οργάνωση, συχνά αποκαλούμενη: «Societe des Inities» («Εταιρεία των Μυημένων»), που αργότερα έγινε γνωστή ως: «Εταιρεία του L.C.d S.Martin». Αυτή η οργάνωση δεν δημιουργήθηκε από τον ίδιο, απλά εκείνος την ζωντάνεψε βάσει μιας παλαιότερης μυστικής εταιρείας, γνωστής ως: «Τάγμα των Αγνώστων Φιλοσόφων».

Η «Εταιρεία των Μυημένων» του Louis Claude de Saint Martin, βασίστηκε στην «Μύηση». Αυτή ήταν σχεδόν πάντα μια προσωπική και ιδιωτική Τελετουργική Μετάδοση, ιδιαίτερου χαρακτήρα, απονομής της Τάξης του «Ανωτέρου Αγνώστου» ή «S::I::».

Από τα αρχεία και τα σημάδια στην υπογραφή του γνωρίζουμε πως ο Louis Claude de Saint Martin ήταν Reau+Croix R+ (τελευταίος βαθ-

μός των Εκλεκτών Cohen). Είναι προφανές επομένως, ότι κατείχε δικαίωμα μετάδοσης των βαθμών των Elus Cohen. Δεν είμαστε σίγουροι ωστόσο εάν ο βαθμός «S ∴ I ∴», που μεταδόθηκε από τον S. Martin μέσα στη «Εταιρεία των Μυημένων», ήταν ο βαθμός «S ∴ I ∴», που είχε στους Elus Cohen και που αντιστοιχούσε πιθανώς, στην τάξη «Souverain Juge» (Κυρίαρχος Δικαστής), ο οποίος ήταν ένας διοικητικός βαθμός. Παρ' όλα αυτά, «Η Μύηση» που μεταδόθηκε από τον L.C.de S.Martin, αποτελούσε ένα σύνδεσμο με τους Elus Cohen, εξ αιτίας της θέσης του σ' αυτό στο Τάγμα. Η «ουσία» της Μύησης, αυτής του Louis Claude de Saint Martin βασίζεται στην «μετάδοση» στην πιο μύχια στιγμή της Τελετουργίας, και προέρχεται άμεσα από το «Τάγμα των Αγνώστων Φιλοσόφων», έχει δε επενδυθεί με ένα Τυπικό, εμπνευσμένο μερικώς από τον Τύπο των «Elus Cohen».

Απεβίωσε το 1803, αφήνοντας πολλούς Μαθητές σε διάφορες Ευρωπαϊκές χώρες.

Η μυητική διαδοχή των μυημένων από αυτόν βρήκε τους Gerard Encausse (Papus) και Augustin Chabosseau μετά από πολλά χρόνια να συναντώνται και να ανταλλάσσουν τις ληφθείσες μυήσεις τους και να ιδρύουν το πρώτο Μαρτινιστικό Τάγμα, το οποίο λειτουργεί αδιαλείπτως μέχρι σήμερα.

Το έμβλημα του Μαρτινισμού

Λίγα λόγια για το συγγραφέα του βιβλίου

Ο **Gerard Anacleto Vincent Encausse** γεννήθηκε στις 13 Ιουλίου του 1865, στην Κορόνι της Ισπανίας, από Γάλλο πατέρα και Ισπανίδα μητέρα. Απόφοιτος της Ιατρικής εργάστηκε για λίγο ως γιατρός σε νοσοκομεία, για να διακόψει όμως σύντομα την ιατρική του σταδιοδρομία προκειμένου να αφοσιωθεί στην Ερμητική επιστήμη. Η διδακτορική του διατριβή αφορούσε στη «*Φιλοσοφική Ανατομία και τις Διαιρέσεις της*» (07.07.1894). Υπήρξε πολυμαθής, πολυταξιδεμένος και καλλιεργημένος, λάτρης της φιλοσοφίας και της επιστήμης, αλλά και ενορατικός. Εξαιρετικός στους συλλογισμούς του, τόσο της Ανάλυσης και της Σύνθεσης, όσο και κυρίως, της Αναλογίας και των Αντιστοιχιών, και δεινός ομιλητής. Πολυγραφότατος συγγραφέας του οποίου τα έργα γνωρίζουν ακόμη και σήμερα, εκατοντάδες εκδόσεων και μεταφράσεων, όπως στα Γερμανικά, Αγγλικά, Ιταλικά, Ισπανικά, Πορτογαλικά, Ρωσικά, Σλοβενικά κ.α.

Καθιερώθηκε ως Επίσκοπος της Γνωστικής Εκκλησίας ως **Tau Vincent** από τον Jules-Benoît Stanislas Doinel, θεμελιωτή του σύγχρονου Γνωστικισμού και Πατριάρχη της Γνωστικής Εκκλησίας.

Ίδρυσε δύο σημαντικά περιοδικά: το “*L’ Initiation*” («*Η Μύηση*») και το “*La Voile d’ Isis*” («*Το Πέπλο της Ισιδας*»). Υπήρξε επίσης, εξαιρετικός ιατροφιλόσοφος, γιατρός και θεραπευτής, σωμάτων και ψυχών, εφαρμόζοντας όλες τις μεθόδους της ιατρικής (αλλοπαθητική, ομοιοπαθητική, ενεργειακή, πνευματική κλπ), αναλόγως της περιπτώσεως και του επιπέδου του προβλήματος. Ήδη, από το 1895 διατύπωνε τις βάσεις μιας νέας θεραπευτικής.

Πάνω απ’ όλα υπήρξε μέγας φιλάνθρωπος, όπου και μ’ όποιον τρόπο μπορούσε. Διέχεε απλόχερα και με ταπεινοφροσύνη, την καλοσύνη του, «*μέσα από την ακαταπόνητη επιθυμία του να υπηρετεί τον πλησίον του, ως αυθόρμητο αποτέλεσμα της φλογερής του αγάπης για τον Κύριο Ημών Ιησού Χριστό*», γράφει ο γιος του Philippe Encausse. Όπως χαρακτηριστικά έλεγε, ο «*νόμος της ζούγκλας*», στο ανθρώπινο επίπεδο αντικαθίσταται με τον

«νόμο της θυσίας». Το 1914 ξεκίνησε ο 1^{ος} Παγκόσμιος Πόλεμος, κατά τον οποίο ο Δρ. Gerard Anaclel Vincent Encausse, αφιερώθηκε στην περίθαλψη των ασθενών του πολέμου. Δύο χρόνια μετά την έκρηξη του πολέμου, το 1916, αποσαρκώθηκε σε ηλικία 51 ετών, όρθιος ως στρατιώτης, κατά την εκπλήρωση του καθήκοντός του προς την Πατρίδα του, αφού προσβλήθηκε από φυματίωση, λόγω των κακουχιών στο μέτωπο, όπου υπηρετούσε ως Αρχίατρος στα στρατιωτικά κινητά νοσοκομεία.

Το Μυητικό του όνομα, καθώς και το λογοτεχνικό του ψευδώνυμο, ήταν «Papus» που σημαίνει «γιατρός άμεσης βοήθειας» και το πήρε από το «*Νυχθημερόν του Απολλώνιου του Τρανέα*».

Το 1890 και αφού με τον Augustin Chabosseau αλληλοαναγνωρίστηκαν ως μυημένοι στην ατραπό του Louis Claude de Saint Martin ίδρυσαν το πρώτο Ύπατο Συμβούλιο του Μαρτινιστικού Τάγματος. Ιδρυτικά μέλη υπήρξαν οι: Gerard Encausse (Papus), Augustin Chabosseau, Stanislas de Guaita, Lucien Chamuel, Yvon Le Loup (Paul Sédir), Paul Adam, Maurice Barrés, Josephin Péladan, Julien Lejay, Montière, Charles Barlet και Jacques Burget. Αυτό αποτέλεσε την απαρχή λειτουργίας του Μαρτινισμού ως οργανωμένο Τάγμα.

Το 1908, ο «Papus» και ο «Tender» (Charles Detré), διοργάνωσαν στο Παρίσι ένα μεγάλο Ιδεαλιστικό Συνέδριο «*των Εσωτερικών Τεκτονικών Τύπων και του Τεκτονισμού των Ανωτέρων Βαθμών*».

Αποπειράθηκε και το κατόρθωσε με επιτυχία, απέναντι σ' ένα υπερψυμένο παλιρροϊκό κύμα καλπάζοντος υλισμού, να αντιτάξει τις Μυητικές, Εσωτεριστικές, Φιλοσοφικές και Θρησκευτικές Μορφές της Δυτικής Πνευματικότητας, από την απώτατη αρχαιότητα, μέχρι τη σύγχρονη «επιστημονίζουσα», αλλά «υλόφρονα» εποχή μας, του «homo economicus» και της «κερδομανίας», και να προσεγγίσει τα μεγάλα μυστήρια της «Υπαρξης» και της αναζήτησης του «Νοήματος της ανθρώπινης ζωής πάνω στον πλανήτη μας», της Συνειδητότητας και της Ευτυχίας, για την ευημερία και το καλό όλων μας. Κι αυτό το έκανε με τρόπο μεθοδικό, συστηματικό και «επιστημονικό», έτσι ώστε να μπορέσει να γίνει αντιληπτό από κάθε δυτικό άνθρωπο.

Πέθανε στο Παρίσι στις 25 Οκτωβρίου του 1916. Οι μαθητές και οι διάδοχοί του συνέχισαν το Έργο του, ποιοτικά, ουσιαστικά και ποσοτικά.

Τ Ε Λ Ο Σ